

คุณ mead : อ่านนิทานคุณ Zipper อ่านเรื่องพันธสัญญาของคุณขจรวรรณ และเรื่องโลกและสวรรค์ ของคุณชาไม่รุ้ เรื่องมันเชื่อมกันติดพอดี เรื่องของพระเจ้า พระผู้สร้าง และลูกๆ จิตวิญญาณ

ตอนเป็นจิตวิญญาณอยู่ข้างบนเคยร้องรำทำเพลงสนุกสนานกันดี สัญญากันว่ามันเหมาะแล้วจึงจูงมือกันมาเกิด..พอมาเกิดบนโลกเข้าจริง ๆ ก็หลงลืมจำกันแทบไม่ได้.. สร้างบททดสอบกัน สร้างเงื่อนไขต่างตรงข้าม.. มาแสดงบทละครที่ดูสมจริง.. ทั้งๆ ที่เคยสัญญาต่อกันกันมาก่อน.. ลืมหมด ต้องให้คนอื่นลงมาเกิดอีกเพื่อกระตุ้นเตือนเราให้ระลึกถึงสัญญาที่เคยรับปากกันไป.. พี่ๆ น้องๆ กันทั้งนั้นเลยครับ.. ตอนนี้คงกำลังคัดเลือกจิตวิญญาณกลับบ้านกันอยู่

“พระบุตรจะทรงจุติมาช่วยให้มนุษย์รอดจากการเวียนว่ายตายเกิด กลับสู่ดินแดนอำมตะ ดินแดนแห่งความสุขนิรันดร์ กลับคืนสู่รากฐานบ้านเก่าที่แท้จริง”

คุณ khajornwan : อยากคุยกับเพื่อนๆ พี่ๆ เรื่องการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ค่ะ..

การที่คนเราจะเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ได้ไม่ถนัดเลยนะคะ น่าจะใช้สติและพลังอำนาจในตนเองสูงในระดับหนึ่ง ลำพังแค่การเปลี่ยนความเชื่อหนึ่งไปเป็นอีกความเชื่อหนึ่งนั้นก็ลำบากพอๆ เพราะมักจะยึดติดกับความลำเอียง เลือกว่าจะเชื่อเรื่องนี้หรือเชื่อเรื่องโน้นดี แล้วเรื่องที่เรานั่นจะเป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือเปล่าหรือที่เรียกกันว่าความลังเลสงสัยไม่แน่ใจ แบบฝึกฝนที่ท่านอาจารย์อนุาลัยให้ไว้ในหนังสือแต่ละเล่มน่าจะเป็นวิธีที่ค่อยๆ ฝึกให้เราสติและมีพลังอำนาจในตนเองสูงขึ้นนะคะ เหมาะสำหรับวิถีชีวิตในปัจจุบันของเราที่ต้องทำงานหาสตางค์ใช้ด้วย.. แต่อย่างไรก็ตามจะพยายามฝึกค่ะ..สู้..สู้..

คุณแก้วทิพย์ : คุณขจรวรรณคะ เหตุหนึ่งที่แก้วเริ่มสนใจคำสอนของท่านอาจารย์อนุาลัย จากหนังสือเล่มแรกของท่าน “ธรรมชาติของชาติภพ” คือบางสิ่งบางอย่างในคำสอนของท่านเป็นสิ่งที่แก้วทำได้มาก่อน ตั้งหลายปีตั้งแต่แก้วรู้ว่าไม่ใช่ปาฏิหาริย์ แต่แก้วไม่ทราบเหมือนกันว่าเกิดจากอะไร พอแก้วมาอ่านเล่มนี้เข้า ถึงได้กระจ่างถึงบางอ้อ และเพิ่มความเชื่อมั่น ความลังเลสงสัยก็หดตัวลง พวกเราโชคดีที่พี่น้องเขียน ท่านลงมาอธิบายสิ่งที่พวกเราสงสัยในกระดานนี้ ชวนพวกเราพิสูจน์โดยการทำตามที่ท่านอาจารย์หรือพี่น้องเขียนแนะนำ ให้เรามั่นใจว่าใครๆ ก็ทำได้ ถ้าตั้งใจสนใจจริง แก้วเข้ามาอ่านตั้งนาน เพิ่งจะเป็นสมาชิก แก้วยังชื่นชมที่เห็น (นักเรียน) คนเก่งๆ ของพี่น้องเขียนตั้งหลายคน แก้วก็กำลังกระตะกระตะพยายามออกวิ่งตามพวกคุณพี่ แก้วเป็นกำลังใจนะคะ

คุณ Mead : คุยแล้วขยายความรู้ได้จริงๆ ครับ ดูเหมือนไม่ถนัดก็จริงแต่สามารถทำได้ทุกอย่าง คนครับ เริ่มต้นจากการเปลี่ยนมุมมองของเราเองให้เปิดกว้างขึ้น เข้าใจกฎเกณฑ์ของโลก เข้าใจจักรวาล เห็นความเกิด-ดับ เข้าใจจิตใจตนเองและผู้อื่น เนื่องจากมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนมีความสูงส่งของจิตวิญญาณอยู่ในตนเองอยู่แล้วทั้งนั้น ถ้าเราปรารถนาที่จะข้ามพ้นเพื่อเข้าสู่สภาวะของจิตเดิมแท้ให้ได้ มีหลัก (ง่ายๆ) ดังนี้ครับ

1. ละวางกิเลส – ปฏิเสธความมีตัวตน
2. ฝึกสติสัมปชัญญะ
3. ทำจิตใจให้บริสุทธิ์

เพื่อปรับเข้าหาพลังงานต้นกำเนิดสูงสุด.. ทำให้ตัวเราและพลังงานรอบๆ ตัวเราสะอาดบริสุทธิ์ มีความเป็นหนึ่งอันหนึ่งอันเดียวกันให้ได้ครับ ถ้าจะถามว่าสิ่งในคือพลังงานสูงสุดของจักรวาล จริงๆ แล้วคงไม่มี สิ่งใดในโลกเสมอเหมือน สิ่งทีใกล้เคียงที่สุดของพลังในจักรวาลก็คือ “พลังงานความรักอันบริสุทธิ์” ถ้าหากเรายังสงสัยว่า “ความเชื่อ” ของเราจะถูกหรือไม่? ลองใช้จิตส่งคำถามขึ้นไปบ่อยๆ วันหนึ่งคำตอบจะกลับมาหาเราเอง เหมือนนวมเมอแรงครับ บางคำตอบอาจได้เดี๋ยวนั้น บางคำตอบอาจต้องรอนานหน่อย.. แล้วคำตอบมันจะบี้งแว็บ ขึ้นมาตอนเราทำอะไรเพลินๆ อยู่ หรือมีคำตอบที่ต้องการรออยู่ในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่ง หรืออยู่ในกระทู้เรียบบร้อยแล้วครับ

คุณ mead : มีเพื่อนท่านหนึ่งโทรมาหาผม บอกว่าได้ฟังเพลง “เหมือนเดือน” ของพี่นักเขียนแล้ว.. น้ำตาแทบไหล..เค้าเห็นภาพพระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า เป็นท่วงทำนองแห่งจักรวาลที่เต็มไปด้วยความรักอันบริสุทธิ์ เป็นบทเพลงที่จริงใจ ไม่เสแสร้ง.. เหมือนกับว่าเป็นบทเพลงเตือนสติส่งข่าวสารถึงจิตวิญญาณภายใน.. โดยเฉพาะตัวโน้ต C# ตัวหนึ่งเสียงนั้นทำให้จิตสั่นสะเทือนได้ละเอียดมาก..จนจิตวิญญาณเค้าแทบร้องไห้ อยากกลับไปคืนสู่บ้านเกิดไวๆ คิดถึงบ้านครับ

เค้าฝากบอกนักเขียนว่าได้เข้ามาอ่านแล้วยอมรับว่าผู้เขียนรับข้อมูลมาละเอียดถูกต้องทั้งหมด มีเพียงไม่ถึง 400 คนในโลกที่ทำแบบนี้ได้ บางท่านรับรู้ได้แต่ไม่เผยความรู้นั้นออกมา ถือว่าท่านนักเขียนได้บรรลุหน้าที่สำคัญนี้แล้ว เค้าฝากคำขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ

Nova Analai : เมื่อพี่นักเขียนฝันว่าไปในห้วงอวกาศที่เต็มไปด้วยดวงดาว แล้วเก็บดาวมาแต่งเพลง ความรู้สึกในขณะนั้นคือ รู้สึกว่าได้กลับบ้าน

เมื่อตื่นขึ้นมายังได้ยินเพลงนี้อย่างชัดเจนอยู่ภายใน จึงลุกขึ้นเล่นเปียโน สามี่ซึ่งฟังเราเล่นเปียโนอยู่ทุกวัน เดินมาจากห้องไหนไม่รู้ ถามว่าเล่นเพลงอะไรนะ ทำไมฟังแล้วหัวใจจะละลาย ไม่อยากให้เพลงจบ ขอให้เล่นซ้ำๆ เป็นลิบริบอบ บอกว่าอย่าเลิกเล่นเพราะฟังเท่าไรก็ไม่เบื่อ ตกเย็น ลูกๆ แวะมาเยี่ยม เขาก็ขอให้เล่นให้ลูกฟังอีก ก็เลยต้องเล่นอีกหลายรอบจนจำได้ สามี่กับลูกๆ บอกว่าอยากให้แม่เล่นจนจำได้ดี จนกว่าเขาจะหาอุปกรณ์มาทำให้อัดเสียงได้ เราก็กลัวว่าตัวเองจะหลง เพราะเวลาทำอะไร คุณพ่อคุณลูกมีแต่ชมจนต้องขอร้องให้ตื้ออยู่เสมอ กลัวว่าตัวเองจะไม่พัฒนา

ห้องที่พี่น้องเขียนเล่นเปียโน มีหน้าต่างทางด้านทิศตะวันตก ชอบเล่นเปียโนตอนใกล้พระอาทิตย์ จะลับฟ้า เนื่องจากว่า บ้านอยู่บนเนินเขา หลังบ้านไม่เห็นบ้านอื่น จะแลเห็นท้องฟ้าสีแดงเสมอๆ ใกล้เคียงภาพที่ คุณ Mead นำมา post

ดีใจจังที่มีญาติมิตรทางจิตวิญญาณเป็นเพื่อนร่วมทางกลับบ้านด้วย อยากให้มีอีกหลายๆ คน จะสุขแสนสุขด้วยกันนะคะ

คุณ zipper : เห็นคุณ mead บอกว่าเพื่อนของคุณ mead ฟังแล้วรู้สึกน้ำตาแทบไหล ก็เลยลองโหลด quick time เพื่อจะมาลองฟังบ้าง ที่แรกว่าจะไม่โหลดมาฟังแล้ว เพราะว่าที่เครื่องมีโปรแกรมฟังเพลงหลายโปรแกรม มากแล้ว real time, KM Player, Jet Audio แต่ว่าเห็นมีคนชมกันมากเลยทนไม่ไหว ลองโหลดเพื่อมาฟังบ้าง

หลังจากที่ฟังเพลงเหมือนเดือนแล้ว รู้สึกสงบดี เหมือนมองแสงจันทร์ เย็นๆ สงบๆ ตามรูป ประกอบเพลงเลย

คุณ mead : คุณ Bassate ใจครับ.. เขาล้มผัสได้ถึงเสียงเรียกของจักรวาลได้จากบทเพลงครับ ตัวเขาก็รับสื่อ แบบ Inner Self จากจักรวาลได้เป็นบางครั้ง ตอนมีสมาธิ

เขาได้คำตอบเหมือน Zipfile แล้วมาเปิดไฟล์อีกทีครับ เมื่อวานเขาโทรมาคุยกันอยู่เกือบ 3 ชั่วโมง.. คุยกะเขาแล้วได้เหมือนได้จูนอะไรดีๆ นะ.. คำเป็นคริสต์ครับ คำบอกว่าความเชื่อแบบผิดๆ ของคริสต์ก็มีอยู่ แต่พูดตรงไม่ได้ เช่นห้ามบุษขารูปเคารพนี้ เขาบอกผมว่าพระบิดาไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น บอกว่ามนุษย์เรายุคนี้ แทบจะไม่มีใครเข้าถึงพลังงานต้นกำเนิดได้เลย ต้องอาศัยพระพุทธรูปเป็นสื่อกลาง เหนียวนำพลังงานลงมาให้.. ท่านไม่ต้องการให้เรายึดติดวัตถุ แต่ให้รับรู้ว่าจะพระพุทธรูปหรือรูปแทนองค์ท่านนั้นเป็นตัวแทนของพลังงานจาก แก่นแท้ท่านนั่นเองครับ..

มีอีกหลายเรื่องแม้แต่เรื่องพระพุทธรูปเจ้าในสมัยนั้นท่านก็ไม่ได้ฉันทเนื้อสัตว์แบบที่เราคิดกัน.. เรื่องพระเยซูท่านลดอัตตาลงเป็นตัวอย่างโดยการล้างเท้าให้บรรดาสาวกของท่านทุกๆ องค์.. รวมไปถึงความลับพิเศษ องค์ความรู้ของแอตแลนติสที่ถูกซ่อนอยู่ใต้ปริมาตรองคิใหญ่ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสฟิงค์ ที่ต้องใช้จิตอ่านองค์ความรู้ เหล่านั้น ยุคนี้ก็ถูกทำลายไปเรียบร้อยแล้วด้วยความรู้ทำไม่ถึงการณ์ครับ แต่ยังมีอีก 2 แห่งที่มนุษย์ยังไม่รู้.. รวมทั้งจุดที่แอตแลนติสจมอยู่ก็มีหินกลมๆ ก้อนหนึ่ง แหล่งพลังงานสำคัญที่ว่านี้ยังคงมีพลังงานเข้มข้นอยู่เหมือน เดิม วันหนึ่งจะโผล่ขึ้นมาครับ อันนี้คุณ Bassate เองก็รู้มานานแล้ว ซึ่งตรงกับที่คุณ 12 ปีมาแล้วได้ครับ..ยังมี อีกหลายเรื่อง เอาเล่าให้ฟังเป็นความรู้ นะครับ.. ว่าเรื่องนี้เราเองสามารถฝึกฝนสื่อกับองค์ความรู้สากลเหล่านี้ได้ครับ

คุณ zipper : อ้อคุณ Bassate นี่เอง ค่ะ ว่าเขาเคยมาเล่าเรื่องแอตแลนติส เรื่องความเชื่อนี้บางทีมันก็ ผ่านมาหลายต่อหลายปี บางทีอาจจะมึลลาคเคลื่อน หรือตีความไปในทางความคิดความเชื่อของบุคคลก็ได้ก็เลย เข้าใจกันผิด (หรือเปล่า) คุณ Bassate เล่าอะไรมาก็ชอบอ่านเหมือนกัน

เรื่องพระเยซูเจ้าสอนเรื่องลดอัตตาโดยการล้างเท้าให้อัครสาวกนี้ อ่านไปก็ถึงคำสอนของเซน หรือเต๋าหนอ น่าจะเท่า ที่สอนว่า ชาวที่มีเมตตาเมื่อย่อมโน้มต่ำติดดิน คือว่าคนที่มีความรู้มาก (หรือยิ่งใหญ่) ก็ ยิ่งต้องทำตัวอ่อนน้อม

หลังๆ มานี้เริ่มรู้สึกฝันได้บ่อยขึ้น ก่อนหน้านี้ก็ฝันแหละ แต่จำไม่ได้ แต่หลังๆ ชักจะจำได้ ก็มี คิดจะจดบันทึกฝัน แต่บางเรื่องก็ยาวเหลือเกิน ตอนที่ตื่นใหม่ๆ ก็ยังพอจำได้ แต่พอเริ่มขยับตัวเริ่มทำกิจกรรม ทางร่างกาย ความจำเรื่องความฝันก็เริ่มจะลางๆ ลงไป อย่างเข้านี้ก็จำได้ว่าฝัน 3 เรื่อง แต่ละเรื่องก็พอจำได้บ้าง นิดๆ หน่อยๆ ก็นับว่ายังดีที่ยังพอจำได้ จากที่ไม่เคยจำได้เลย

ระยะนี้ก่อนหน้าที่จะนอนก็จะตั้งใจว่าจะทำสมาธิ แต่พอลงไปนอนได้แป๊บเดียวก็หลับซะแล้ว ทั้งที่ยังทำสมาธิไปได้แค่แป๊บเดียวเอง วันหลังคงต้องตั้งสติให้มากกว่านี้

พูดถึงเรื่องความบังเอิญที่คุณมโนกรรมพูดถึง เมื่อวานเพิ่งอ่านหนังสือของโนวา อนาลัย เรื่อง ชีวิตนอกเหนือชาติภพ มีพูดถึงเรื่องบังเอิญพอดี ซึ่งเรื่องที่เราเห็นว่าบังเอิญนั้น จริงๆ ไม่มีความบังเอิญหรอก แกรมยังยกตัวอย่างเรื่องของพินักเขียนมาด้วย

แล้วก็เลยพลอยนึกถึงทฤษฎีความบังเอิญของนักจิตวิทยาท่านหนึ่ง ทฤษฎีนี้ก็สรุปว่าไม่มีความบังเอิญ แต่ว่าคนคงไม่ค่อยให้ความสนใจกับทฤษฎีนี้เลยไม่ค่อยมีคนพูดถึงเท่าไร

คุณ leogirlw99 : หายไป 2 วันนั่งอ่านกระทู้แทบไม่ทันเลย ก่อนไปตั้งใจจะเอาหนังสือของอาจารย์โนวา ไปด้วยสักเล่ม สุดท้ายก็ลืมจนได้ ตอนนั่งบนรถทัวร์เลยได้แต่นั่งทบทวนคำสอนของอาจารย์และพินักเขียนเท่าที่พอจะจำได้ เวลาได้เดินทางไกลนี้มีความสุขดีจั่งทั้งในยามตื่นหรือยามหลับ

เมื่อคืนฝันถึงฟาโรห์ เห็นเป็นโลงแล้วหน้าากสวยๆ ถึงฝันแค่แป๊บเดียวก็รู้สึกตื่นตื่นและดีใจมาก ก่อนนอนอธิษฐานขอทุกคืนขอให้มีโอกาสได้ไปเดินเที่ยวในปิรามิด ได้เห็นรูปปั้น spinx เห็นภาพวาดตามผนังกำแพง เห็นหน้าากฟาโรห์ที่สวยงาม ไว้ต่อไปพยายามฝึกสติให้คมชัดได้กว่านี้คงจะได้เห็นครบหมดทุกอย่างแน่ๆ

ได้เข้าไปอ่านสาระเนื้อหาการฝึกฝัน บทที่ 5 เผอิญกับตัวตนในความฝัน ที่ว่าในฝันถ้าเราเห็น กระจกแล้วให้เข้าไปดูตัวเองคะ เลยนึกขึ้นได้ว่ามีครั้งหนึ่งฝันว่ามีกระจกอยู่ในห้องแล้วตัวเราก็ดูเข้าไปยืนข้างหน้า แล้วพยายามเพ่งว่าเราเป็นใคร ปรากฏว่าหน้าที่เห็นในกระจกไม่ใช่หน้าเราตอนปัจจุบันเลย เป็นหน้าผู้หญิงที่ต่างอายุต่างวัยกันออกไป เท่าที่จำได้เห็น 5 คนคะ ตอนที่เห็นก็แปลกใจ ตกใจ สงสัย มีหลายอารมณ์มากแต่นึกอยู่ว่าคงเป็นตัวเราต่างมิติ

คืนนี้จะพยายามทำสมาธิฝึกสติให้คมชัด เผื่อจะได้ตามพินักเขียนไปดูปิรามิดบ้าง อยากเห็นจั่งเลย

Nova Analai : ฟังเรื่องของคุณองนกแล้วขนลุกหมดเลย เหมือนที่กำลังอ่านความฝันของตนเอง พินักเขียนเผอิญกับความฝันที่ตนเองรู้ตัวว่ากำลังเป็นตัวตนอื่น เดินตรงเข้าไปที่กระจกเพื่อมองดูตัวเราแต่เป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ที่ต่างวัยกับเรา แต่ตระหนักกว่าเป็นเรา มีความจำคนละชุด และมีประสบการณ์ชีวิต อารมณ์และความรู้สึกนึกคิด แตกต่างไปจากเราโดยสิ้นเชิง เป็นภาวะที่ กระจกความรู้สึกอย่างรุนแรงที่สุดในชีวิตยามฝันก็ว่าได้

แล้วก็ไม่ได้ฝันเช่นนี้เพียงครั้งเดียว แต่เมื่อฝันครั้งต่อๆ ไป พอตระหนักว่า เราเป็นบุคคลตัวตนอื่น สิ่งที่ทำแล้วได้บอกกับพวกเขาไว้ว่า จะแชร์ว่า จะทำอะไรที่จะเรียนลัด คือนำเอาความรู้และทักษะของตัวตน อื่นๆ ของเรามาใช้ได้ยามตื่น คือ เมื่อเผอิญกับตัวตนอื่นๆ ในความฝัน แทนที่จะเพียงแค่เห็นตัวตนอื่น หรือยอมรับตัวตนอื่นๆ ว่าเป็นเรา คิดต่อว่า เขามีความรู้ทักษะอะไรที่เราไม่มีบ้าง

เมื่อมีสติที่จุกคิดขึ้นมาได้ดังนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เราเป็นเขา เขาเป็นเรา อย่างจับพลัน แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็ยังไม่ได้สูญเสียตัวตนใดๆ ไปในนัยของสติสัมปชัญญะ ความจำ หรืออารมณ์และความรู้สึกนึกคิด แต่เหมือนไปสวมจิตวิญญาณของเขา รู้เห็นการเป็นเขาอย่างหมดเปลือก

ครั้งแรกสุดที่เผชิญกับภาวะนี้ กำลังเผชิญกับปัญหาที่ว่า ทำอย่างไรเราจึงจะตัดผมให้สามมีและลูกได้ถูกใจเขา เพราะอยู่ที่นั่นหาช่างตัดผมฝรั่งที่รู้จักธรรมชาติผมคนเอเชียไม่ค่อยได้ เพราะผมพวกเรามักจะเส้นโตและตรง ตัดไม่เก่งจะเป็นขึ้นบันได

ตั้งจิตก่อนนอนหลายครั้งก็ไม่ฝัน แต่คืนหนึ่งไปฝันว่าเป็นแขกซาอุ นั่งรถเมลล์อยู่ในเมืองริยาร์ด เห็นตลาดกลางเมืองเป็นอาคารใหญ่ยักษ์ หลังคาโค้งเป็นโดม สีขาว เราส่งภาษาท้องถิ่นบอกคนขับรถเมลล์ว่าจะลงข้างตลาด พอถึงก็โดดลงแล้วเดินไปตามถนน เห็นเด็กกำลังจับปลาเป็นๆ ที่ดินอยู่กลางถนน ก็บอกพวกเขาว่าอย่าทำปลาตาย ให้ไปเอากระป๋องใส่น้ำมาแล้วจับปลาไปปล่อยที่หนองน้ำใกล้ เมื่อพูดออกไป สติสัมปชัญญะยามตื่นเหมือนเงี้ยวพุ่งตัวตนในฝันพูดแขกอย่างงงๆ เหมือนดูหนัง ฟังภาษาต่างชาติที่ไม่รู้จัก แต่กลับฟังรู้เรื่องหมดพอดีๆ จับปลาไปปล่อยแล้ว ตัวเองก็เดินไปตามทางทำผ่านหน้าร้านที่เรียงกันไปเหมือนตึกแถว พอถึงหน้าร้านที่มีกระจก ก็ตั้งใจเดินไปยืนหน้ากระจกเพื่อจะมองดูให้รู้ว่า เราคือใคร พบว่า ตนเองเป็นผู้ชาย เป็นแขกโปกผ้า มีหนวดเคราเต็มไปหมด ไม่หล่อเอาเลย

เดินตรงไปยังห้องสุดท้ายแล้วเขาไปในนั้น พบแขกอีกคนกำลังตัดผมให้ลูกค้าอยู่ และพบหนังสือการ์ตูนบนเก้าอี้ตัดผมอีกตัว เราก็ไปหยิบการ์ตูนแขกมาอ่าน ลักครูแขกช่างตัดผมผู้นั้นก็ตัดผมให้ลูกค้าเสร็จ เขากะพือผ้าคลุมลูกค้าออก ปิดเก้าอี้แล้วส่งภาษาแขกบอกเราว่า เอ้า เอาเก้าอี้กับเครื่องมือของนายคืนไป เราก็รับเอาโดยปริยายว่า เก้าอี้ตัดผมตัวนั้นเป็นของเรา เราคือช่างตัดผมเหมือนกัน เมื่อตระหนักได้ดังนี้ สติสัมปชัญญะยามตื่นก็รับเอา เราเป็นเขา เขาเป็นเรา เรามีความรู้และทักษะเหมือนเขา เขาเหมือนเรา

ตื่นขึ้นมารุ่งขึ้น บอกสามมีว่า ต้องเอาเครื่องมือตัดผมไปเปลี่ยน ที่ตอนนี้ตัดไม่เก่งเพราะมันไม่ถูกมือไปที่ร้าน เลือกลงได้อันที่จับแล้วเหมาะมือเหมือนในความฝัน

ตัดผมให้สามมีกับลูก ไม่กี่วันหลังจากนั้นเป็นครั้งแรก ก็ทำได้ดี ถูกใจเขามาก ราวกับว่าเราตัดผมด้วยเครื่องมือนี้เป็นมานานแสนนานแล้ว

ชีวิตจริงตัวเองชอบอ่านการ์ตูน ชอบวาดการ์ตูน ชอบหัวเราะ แขกซาอุฯ เขาก็เหมือนเรา

ภาวะนี้เป็นสิ่งที่พื่อนักเขียนทำเสมอๆ เมื่ออยากจะทำเรื่องและมีความรู้และมีทักษะที่จะทำบางสิ่งบางอย่างที่ยังไม่เคยทำมาก่อนในชีวิต และอยากเรียนและทำได้ดีในระยะเวลาอันสั้น ความฝันชนิดนี้ ทำให้สามารถเรียนลัดได้จริง เพราะเมื่อสติสัมปชัญญะจดจ่อในความฝันจนเห็นตัวตนอื่นๆ แล้ว ก้าวไปอีกก้าวเดียวด้วยการยอมรับเขาเป็นเรา เราเป็นเขา ก็ทำให้การรับเอาแค่เปลือกนอก กลายเป็นการรับเอาที่ลุ่มลึกกว่านั้นได้

ทั้งนี้พื่อนักเขียนขออย่าว่า ไม่ใช่สิ่งที่ยากเกินไป เราทำได้ทุกคน พื่อนักเขียนขอรับรอง เราเพียงแต่ไม่เคยมีใครบอกเรา และสนับสนุนว่ามันเป็นสิ่งที่เราทุกคนทำได้ และเป็นไปได้ง่ายๆ อย่างเป็นธรรมชาติ แม้แต่การที่เราเติบโตมา เรียนรู้ที่จะเดิน พูด วิ่ง อ่านหนังสือ และทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต เราก็ไม่เคยตระหนักว่า เราเรียนรู้มาด้วยวิธีการเดียวกันนี้ แต่เราไม่ได้รู้เท่านี้เอง เพราะเราตามรู้ตามเห็นไม่ทัน

คุณ leogirlw99 : นำทิ้งมากเลยคะ การเรียนลัดจากตัวคนอื่น ทำให้เราเรียนรู้สิ่งนั้นได้อย่างชำนาญและรวดเร็ว ขอเอาวิธีเรียนลัดนี้ไปฝึกทำบ้างนะคะได้ผลยังไงจะมาเล่าให้ฟัง

ว่าแต่พี่นกเขียนเดินทางไกลแล้วแต่ยังใจดีมาอ่านและตอบคำถามให้อีก น่ารักที่สุดเลย ^_^

Nova Analai :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead

นำสนุกดีนะครับ ไว้ค่อยมาเล่ายาวๆ ใหม่ก็ได้ครับ ไปนอนพักผ่อนและฝันต่อ นะครับ nite-nite

ที่ว่าเรื่องแปลกหรือบังเอิญ อย่างมีความหมายจะเล่าให้ฟังคือ เมื่อไปถึง airport พี่นกเขียนพูดกับสามีว่า ไม่ทราบว่าจะเดินทางวันนี้ไปคนเดียวหรือเปล่า เขาหัวเราะแล้วบอกว่า เต็มใจก็รู้

ปรากฏว่าเมื่อได้ boarding pass แล้วพบว่า ได้ seat – 17F Flight 1726 gate 77 รู้สึกขนหัวลุก

พอไปถึง Dallas เครื่องลดระดับลงก็เห็นเครื่องบินเล็กเหมือนที่คุณ Mead post ไว้วันก่อนบินว่อนอยู่ต่ำกว่าเครื่องที่เรานั่ง เต็มไปหมด เหมือนเห็นผีเสื้อบินในสวน

เข้านี้เพื่อนพาขับรถเที่ยวไปเมือง Fortworth และ Haltom อยู่ๆ เพื่อนก็ถามว่า ครบรอบแต่งงานเมื่อไรและจะไปไหนกัน พี่นกเขียนกับสามีมองหน้ากัน เหมือนถูกตีหัวอย่างจัง เพราะเพิ่งจะตระหนักว่า วันครบรอบแต่งงานของเราคือ วันที่ 17 เดือนหน้า

คิดถึงตัวเลขที่คุณ Mead ทำให้สะดุดใจขึ้นมา ทั้งๆ ที่ตัวเองอยู่กับตัวเลขเหล่านี้มาตลอดแต่ไม่เคยนำมาคิดเลย เหมือนคิดไม่เป็น จนกระทั่งคุณ Mead มาคิดให้ ต้องขอบคุณ คุณ Mead มากๆ เพราะทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมหลายอย่าง ที่เป็นสัญลักษณ์บอกเหตุที่เราอาจไม่รู้ไม่เห็น ถ้าไม่รู้จักมองเห็นความบังเอิญที่มีความหมายและความสัมพันธ์ของมันกับสิ่งอื่นๆ

คุณ มโนกรรม : ล้วงดีศรีรับพี่น้องเขียน

ผมมีเรื่องแปลกๆ อยากจะเล่าให้ฟัง ไม่ทราบว่าเป็นความบังเอิญหรือเพราะอะไรรบกวนพี่น้องเขียนช่วยไขข้อข้องใจให้ด้วยนะครับ

เรื่องมีอยู่ว่าหลังจากที่ผมอ่าน “ธรรมชาติของชาติภพ” จบเมื่อประมาณหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมา ผมก็มีข้อสงสัยอยากจะให้พี่น้องเขียน หรือ อ.อนาลัย ช่วยอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำกล่าวที่ว่า อดีต-ปัจจุบัน-อนาคตเกิดขึ้นและดำเนินไปพร้อมๆ กัน และคำกล่าวที่ว่าโลกของจิตวิญญาณไม่มีช่องว่าง ระยะเวลาและกาลเวลาให้เห็นภาพที่ชัดเจนอีกครั้ง หลังจากนั้นผมก็มาพิมพ์คำถาม แต่ว่าเผลอส่งไม่ผ่าน ก็เลยไม่ได้ส่งมา

เรื่องแปลกมีอยู่ในตอนช่วงหัวค่ำของวันศุกร์ที่ 24 ส.ค. 50 ที่ผ่านมา ผมนั่งดูหนังจากเคเบิลทีวี (ห้องถื่น) อยู่ที่บ้าน แต่จู่ๆ ภาพก็หายไปและทางเคเบิลทีวีก็ขึ้นข้อความว่า “ขอภัยแผ่นขัดข้อง” หลังจากนั้นอีกสักครู่ก็มีหนังเรื่องใหม่ขึ้นมาโดยไม่มี title ตอนแรกเหมือนว่าจะเป็นหนังสงครามแต่พอเข้าเรื่องแล้วไม่ใช่ กลับเป็นหนังเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ถูกส่งเข้าไปยังสถานบำบัดเพราะถูกตัดสินว่ามีปัญหาเกี่ยวกับระบบประสาทหรือสมอง ที่สถานบำบัดแห่งนี้ ชายคนนี้ถูกรังแกโดยการฉีดยาบางอย่างเข้าร่างกายและนำไปขังในตู้ที่เป็นลิ้นชักแคบๆ ซึ่งกลายเป็นการทำให้ประสาทสัมผัสภายในของชายคนนี้ทำงานขณะที่ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของชายคนนี้ถูกปิดกั้น ณ จุดนี้เองที่ทำให้ชายคนนี้เข้าไปอยู่และรับรู้ถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตที่เกี่ยวกับตัวเองและคนที่เกี่ยวข้อง จากการที่ได้รู้อนาคตที่เลวร้ายของคนที่เกี่ยวข้องรวมทั้งตัวเอง ทำให้ชายคนนี้พยายามค้นหาปัจจัยต่างๆ ที่เป็นเหตุ และนำมาบอกคนที่เกี่ยวข้องให้แก้ไข รวมทั้งตัวเอง เพื่อไม่ให้ทุกคนต้องประสบกับชีวิตที่เลวร้ายในอนาคต ซึ่งในที่สุดเขาก็ทำได้

เมื่อดูจบผมก็ได้รู้คำตอบและเข้าใจในสิ่งที่ผมเคยคิดจะถามพี่น้องเขียนและ อ.อนาลัย แต่ไม่ได้ถามอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน และรู้สึกประหลาดใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ไม่ทราบว่าเป็นพี่น้องเขียนพอจะบอกอะไรเพิ่มเติมกับเหตุการณ์ดังกล่าวได้หรือไม่ครับ หรือเป็นแค่ความบังเอิญที่ลางตัวพอดีเท่านั้น

Nova Analai : ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่เราเรียนกันว่าความบังเอิญทั้งหมดล้วนมีความหมาย หากเรารู้จักที่จะสังเกตและเรียนรู้จากมัน กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความบังเอิญนั้น ไม่มี ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยเหตุผลจำเพาะที่สำคัญและมีความหมายยิ่ง

ความเชื่อ อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราทั้งหลาย ก่อเกิดประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดของเรา ความนึกคิดของคุณมโนกรรมที่ต้องการได้คำตอบเกี่ยวกับภาวะของจิตวิญญาณ ว่าอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง ระยะเวลาและกาลเวลา เหนี่ยวนำให้ได้ดูหนังที่ให้คำตอบนั้นแก่คุณ มีคนอื่นหลายแสนหรือแม้แต่ล้านคนที่กำลังดูรายการทีวีอยู่เช่นเดียวกัน แต่หากความเชื่อของเขาไม่เป็นไปในทิศทางที่เหนี่ยวนำให้เขามีอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดที่ปรารถนาในคำตอบเช่นเดียวกับคุณมโนกรรม คนเหล่านั้นก็จะไม่ได้ดูหนังเรื่องนั้น หรือแม้จะเปิดไปพบช่องนั้นๆ ก็เปลี่ยนใจไม่ดูต่อ หรือต่อให้ดู ก็ดูผ่านๆ ไม่สนใจสาระและก็ไม่ได้คิดหรือสะกิดใจในทิศทางเดียวกับคุณมโนกรรม

ดังนั้นความบังเอิญที่ว่านี่มีความหมายต่อคุณมโนกรรมแต่ผู้เดียว ท่านอาจารย์อานาลัยพยายามทำให้พวกเราทั้งหลายเข้าใจถึงธรรมชาติและพลังอำนาจของจิตวิญญาณของเราว่า **จิตวิญญาณมีธรรมชาติอันไม่รู้ และมีเป้าหมายอันสูงสุดในการมาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังเพื่อเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้** ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่เราตั้งคำถามไปในทิศทางที่จะช่วยให้จิตวิญญาณได้เรียนรู้ หรือเปลี่ยนความเชื่อที่ฝังรากลึกให้กลายเป็นความรู้ พลังอำนาจของจิตวิญญาณเอง จะเหนี่ยวนำประสบการณ์และปัจจัยทั้งหลายที่สนับสนุน ให้เกิดขึ้นเพื่อทำให้ **จิตวิญญาณบรรลุเป้าหมาย**

พื่อนักเขียนขอแสดงความยินดีกับคุณมโนกรรมเป็นอย่างยิ่ง ที่**ความละเอียดของอารมณ์ของคุณ ทำให้มองเห็นความหมายและความสำคัญของความบังเอิญที่ค่อนข้างมากมักมองผ่าน** และเรียกได้ว่าขาดทุนบ่อยๆ กับภาวะเช่นนี้ ที่ต้องแสดงความยินดีด้วยจากใจจริง เพราะพื่อนักเขียนเชื่อว่า นับแต่นี้ต่อไป คุณมโนกรรมจะตระหนักว่า ความบังเอิญไม่มีจริง และจะไม่มี การขาดทุนด้วยการปล่อยให้สิ่งที่สำคัญต่อพัฒนาการของจิตวิญญาณผ่านหูผ่านตาไปโดยไม่ตักตวงให้เป็นประโยชน์ต่อจิตวิญญาณ

เมื่อคุณมโนกรรมเผชิญกับคำตอบ จิตวิญญาณซึ่งรอคำตอบอยู่จะรับรู้ผ่านสติสัมปชัญญะที่คมชัด เพราะความเชื่อ เจตนาและความปรารถนาอย่างแรงกล้าเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้บรรลุผลสำเร็จ หรือเหนี่ยวนำให้อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดกลายเป็นความเป็นจริงเสมอ ในที่นี้ ความเป็นจริงที่ได้คือ คำตอบที่พึงปรารถนา

Nova Analai : Hello from Dallas

คิดถึงทุกๆ คนคะ เลยพยายามแวะเข้ามาดูเมื่อมีโอกาส เห็นน้องๆ หน้าเก่าและมีน้องๆ หน้าใหม่ แวะเวียนกันเข้ามาก็ใจชื่น เพราะกลัวว่าห้องวิทย์ฯ จะระเหิดไปก่อนพื่อนักเขียนจะกลับมาจากการท่องเที่ยว

รู้สึกว้าหลายๆ คนรู้ใจและนำสาระหลายๆ อย่างที่พื่อนักเขียนกะว่าจะเขียน มาตั้งคำถามหรือเล่าประสบการณ์กันแล้วหลายเรื่อง เรียกได้ว่าข้ามกาลเวลาของพื่อนักเขียนไปหลายมิติ

ใครๆ ที่เตรียมจะกลับบ้านเก่า ขอแค่ไปเยี่ยมๆ แล้วกลับมาหากันก่อนนะ อย่าเพิ่งจากจรไปลับไม่กลับมา เพราะยังมีที่ชอบที่ชอบ ที่พวกเรายังไม่ได้ไปกันอีกหลายที่ กลับบ้านเก่าแล้วเดี๋ยวจะติดบ้านจนอดเที่ยวที่ชอบที่ชอบ ในชาติภพนี้ มิตินี้ และชาติภพอื่น มิติอื่น อีกหลายที่

Nova Analai : วันนี้มีผู้ถามพ่อกับแม่ที่เขียนว่า เหตุใดลูกของเขาจึงมีปฏิกิริยาต่อต้านพ่อแม่มาตั้งแต่ยังเล็กๆ และดูเหมือนโกรธเคืองพ่อแม่อย่างมากตั้งแต่ยังพูดไม่ได้โดยปราศจากสาเหตุ

พ่อกับแม่เขียนถึงความรู้สึกของตัวเองที่พบว่า ตนเองอยู่ในห้องคุณแม่ และรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของคุณพ่อคุณแม่ รู้เห็นเหตุการณ์ที่เป็นไปเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ของคุณแม่ แต่ก็ไม่เคยสอบถามกับท่านเลย จนท่านกลายเป็นคุณตาคุณยาย ก็ไม่เคยทราบว่สิ่งที่เราเห็นเป็นจริงหรือไม่ จนกระทั่งคุณแม่เสียไปได้กว่าสิบปี ด้วยความเหงาและหวนระลึกถึงคุณแม่และความหลัง คุณแม่วัย 87 ปีของพ่อกับแม่ก็เล่าถึงเหตุการณ์ชีวิตในช่วงที่ตั้งครรภ์

พ่อกับแม่รู้สึกเสมือนว่าตกอยู่ในภวังค์ที่แยกแทบไม่ออกว่า กำลังฟังความหลังก่อนตัวเองเกิดอยู่ หรือว่าดูหนังที่เราสร้างและกำกับการแสดง ซ้ำสอง เป็นความรู้สึกที่กระโดดข้ามระบบประสาทอย่างน่าประหลาด แต่ก็ต้องยอมรับอย่างหมดใจว่า คำว่า อดีต ปัจจุบัน และอนาคต มีอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไป พร้อมกันหมดนั้น เป็นสิ่งที่เผชิญได้เสมอๆ หากเรารู้จักมัน หรืออยากจะทำมัน

วันนี้เมื่อได้ยินคำถามจากคุณแม่รายนี้ พ่อกับแม่ก็หวนระลึกถึงประสบการณ์นี้ขึ้นมาได้ในเสี้ยววินาที แล้วถามคุณแม่รายนี้ว่า ในขณะที่ตั้งครรภ์ เธอและสามีมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรกับลูกในครรภ์คนนี้

คำตอบของเธอคือ คำถามของพ่อกับแม่ได้อธิบายทุกสิ่งทุกอย่าง และให้คำตอบแก่เธอแล้ว

พ่อกับแม่ฝันมาก่อนที่จะมารับถ่ายทอดข้อมูลจากท่านอาจารย์อนาลัยหลายสิบปี และท่านอาจารย์อนาลัยก็มาอธิบายให้เข้าใจได้ดีขึ้นว่า ก่อนมาถือกำเนิดในครรภ์มารดา เราทั้งหลายมาเลือกพ่อแม่ของเรา จิตวิญญาณของทารก เข้าออก หรือจذبกับรูปกายที่เจริญวัยในครรภ์บ้าง และไปจذبกับชาติภพอื่นๆ บ้าง แล้วแต่บุคลิกภาพของจิตวิญญาณนั้นๆ และการเข้าออกของจิตวิญญาณของทารก ก็ทำให้เขาารู้เห็นความเป็นไปทั้งหลายก่อนหน้าที่เขาจะมาถือกำเนิด และเขาก็จดจำประสบการณ์เหล่านั้นไว้ในจิตใต้สำนึก

ความเป็นไปตามธรรมชาตินี้ เป็นสิ่งที่พวกเราจำนวนมากขาดความรู้ที่จะทำให้ประสบการณ์ชีวิตของเราเป็นไปในทิศทางที่พึงปรารถนา เพราะเราไม่อาจจะตระหนักได้ว่า เราคือผู้เลือกพ่อแม่ของเรา เราคือผู้เลือกมาถือกำเนิดในสภาวะครอบครัวและสถานการณ์ครอบครัวอันเป็นเอกลักษณ์เช่นนี้ เพราะจิตวิญญาณของเราพอใจที่จะมาเผชิญกับความท้าทายในทิศทางนี้

ผู้ที่ฝันฝ่าปัญหาชีวิต หรือผู้ที่ท้อถอยต่อชีวิต อาจมีความหวังหรือหมดหวังไม่เหมือนกัน หากแต่ถ้าเราศึกษาถึงธรรมชาติของจิตวิญญาณของเราและตระหนักได้ว่า ไม่ว่าเราจะเผชิญกับภาวะหรือสถานการณ์ใดๆ ในชีวิต เราเองเป็นผู้เลือก และทุกคนในชีวิตนี้คือ ครู และคือบุคคลที่จะทำให้จิตวิญญาณของเราได้เรียนรู้ และเราไม่อาจเรียนรู้ได้ด้วยวิธีการอื่นๆ

การตระหนักได้ในธรรมชาติแห่งความเป็นจริงในขณะนี้ จะทำให้เรามองทุกคนในชีวิตของเราจากอีกมุมมองหนึ่ง คือมองเห็นคุณค่าและบทบาทของเขา ที่ทำให้เราได้เรียนรู้

น้องๆ บางคนกล่าวว่า การเปลี่ยนความเชื่อเป็นของยาก และทำอย่างไรจะรู้ว่า อะไรคือความเชื่อ และอะไรคือความรู้ คำตอบนี้ง่ายและใกล้ตัวที่สุด เรารู้ได้ว่าสิ่งใดคือความเชื่อก็ต่อเมื่อมันก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่ลบ และก่อให้เกิดความโกรธ ความเกลียด ความอิจฉาริษยา ความโลภ ความลุ่มหลง

ส่วนความรู้ทำให้เกิดความรู้สึกในแง่บวก การให้อภัย การรักอย่างปราศจากเงื่อนไข ความเมตตา และความชื่นชม ก็เมื่อเราเลือกมาเกิด เลือกประสบการณ์ชีวิต เลือกทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นภาวะจำเพาะที่จะทำให้ จิตวิญญาณของเราพัฒนาได้ เหตุใดเล่าเราจะโกรธเคือง เกลียด อิจฉา อยากได้ของเขา หรือลุ่มหลงในบุคคล ทั้งหลายที่เราเลือกให้มาเป็นผู้ที่ทำให้เราบรรลุเป้าหมายสูงสุดในชีวิตนี้ เราน่าจะขอบคุณทุกคนในชีวิตที่มารับ บทบาทต่างๆ ทั้งบทพระเอก ผู้ร้าย ตัวอิจฉา ตัวตลก ฯลฯ ที่ทำให้ละครของชาติภพของเราเต็มไปด้วยศิลปะ การแสดงอันมั่งคั่ง

คุณ mead : ใช้ครับพี่นักเขียนต้องขอบคุณจริงๆ ครับ ตัวละครในบทละครแห่งชาติภพทำให้เราได้เรียนรู้ ตัวเองและก้าวหน้างขึ้น.. เมื่อวันอาทิตย์ก็ยังคงคุยกับพี่สาวท่านหนึ่ง (เป็นครูสอนวิทย์ฯ อยู่นครสวรรค์) เป็นเรื่อง เดียวกับพี่นักเขียนด้วยครับ.. แปลกแต่จริง!..

“เหตุใดลูกของเขาจึงมีปฏิกริยาต่อต้านพ่อแม่มาตั้งแต่ยังเล็กๆ และดูเสมือนโกรธเคืองพ่อแม่ อย่างมากตั้งแต่ยังพูดไม่ได้โดยปราศจากสาเหตุ?”

เขาเล่าว่าตัวเขามีปัญหากับแม่ตั้งแต่เด็ก แม่จะดุจะทุบตีเค้า เค้าก็ไม่ถูกชะตาแม่เค้าโดยไม่รู้สาเหตุ ทะเลาะกันมาตลอดแล้วเข้ากันแทบไม่ได้เลย.. ภายหลังเค้าได้ฝึกนั่งสมาธิจนรู้สึกสัมผัสรับรู้เรื่องกรรม ได้เห็น ความสัมพันธ์ระหว่างกันในอดีตชาติ จึงเข้าใจครับว่า เขาเคยถูกคนผู้นี้จับมัดมือแล้วตีให้สลบจนหมดลม.. ในที่สุด แรงดึงดูดของกรรมมันเริ่มบีบเข้ามา ชาตินี้จึงจึงใกล้ชิดกันขึ้น ต้องมาเกิดเป็น “แม่เป็นลูก” กัน.. บทบาทในภพชาตินี้ จึงเปลี่ยนไปครับ..

พอเขามารู้แบบนี้ เขาก็คิดได้ จึงยิ่งต้องอดทน อดกลั้น ให้อภัย.. กับแม่เขาให้มากขึ้นไปอีก และเขาก็ทำได้จริงๆ ครับ.. ที่เคยปากไม่ดีก็แก้ไขซะ.. ให้อภัยมาตลอด รักและยิ้มให้แม่เขามากขึ้น เขาตั้งใจ จะหลุดจากตรึงนี้ให้ได้ เขาจึงแก้ไขให้เป็นด้านบวกครับ.. และได้ผลมากด้วยครับ.. ทุกวันนี้ แม่เขาไม่ขัดขวางอะไร อีกแล้ว ทุกอย่างเปลี่ยนไปในทางที่ดี โดยการให้ความรักอันบริสุทธิ์แท้ แสดงออกผ่านบทบาทแห่งการให้

บางทีหากเราไปทำร้ายใคร ไปตีหัวใครในชาติที่แล้ว ไม่ได้หมายความว่าเค้าจะกลับมาทำร้ายเรา คืนในแบบนั้นเสมอไปถูกมั๊ยครับ.. รูปแบบจะเปลี่ยนไป.. อาจโดนของหล่นใส่หัวหรือคนอื่นตีมาหัวเราแทนก็ได้ แต่ต้องอยู่ในสาระเนื้อหาเดียวกัน.. เพื่อให้เรารู้สึกสำนึกผิดในสิ่งที่เราเคยกระทำไว้ จะว่าไปแล้วทุกอย่างถือเป็น บททดสอบจิตใจทั้งนั้น.. เพื่อให้เราปลดปล่อยพลังงานด้านบวกออกมาซึ่งเป็นสิ่งที่โลกต้องการเป็นที่สุดครับ

การกระทำสิ่งใด ต้องไม่ให้เกิดผลลัพธ์ของการกระทำที่เป็นด้านลบ

ปुณา+++ มีคนถามว่าถ้าเรา “ไม่ทำดี” และ “ไม่ทำชั่ว” อยู่เฉยๆ ดีกว่าไหม?

วิสิษฐนา+++ การอยู่เฉยๆ ก็เท่ากับเป็นการอยู่อยู่รกโลก ไม่ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ใดๆ ให้กับโลก เหมือนคนตงงานสมควรถูกไล่ออก จาก “บริษัทโลกเสรี” ไบนี้

สารจากท่านอาจารย์อนาลัย

จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปเป็นภาวะนั้นๆ

โนวา อนาลัย

คำกล่าวสั้นๆ นี้ เป็นสิ่งที่เราท่านทั้งหลายไม่อาจเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงได้อย่างหมดเปลือก หากเราปราศจากความเข้าใจในธรรมชาติที่แท้จริงของจิตวิญญาณว่า เป้าหมายสูงสุดของจิตวิญญาณคือการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ และกระบวนการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้นี้เป็นไปได้ด้วยการแสวงหาประสบการณ์ เพื่อเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต

นอกจากนี้เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจในธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณให้ถ่องแท้เสียก่อน จิตวิญญาณรับรู้ได้ด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด ซึ่งข้อมูลความรู้ที่จิตวิญญาณได้รับ จะถูกแปลงสภาพเป็น รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสส่วนหนึ่ง และแปลงสภาพเป็นอารมณ์จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดอีกส่วนหนึ่ง

แต่ข้อมูลส่วนที่ได้รับการแปลงสภาพด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้ามักจะถูกบิดเบือนไปด้วยความเชื่อส่วนบุคคล

พนักเขียนตื่นขึ้นมาเช้านี้พร้อมด้วยเสียงภายในที่ดลใจให้บอกกับพวกเราว่า คำกล่าวสั้นข้างต้นนี้ คือหัวใจแห่งคำสอนของท่านอาจารย์อนาลัย เป็นคำตอบและคำอธิบายที่ครอบคลุมคำถามที่ว่า ประสบการณ์ชีวิตพร้อมด้วยสภาวะของร่างกายตัวตนของเรา มีเหตุมาจากปัจจัยใด และเป็นคำตอบและคำอธิบายที่ครอบคลุมคำถามที่ว่า เรามาถือกำเนิดได้อย่างไร และตายแล้วไปไหน และเป็นคำตอบและคำอธิบายที่ครอบคลุมคำถามที่ว่า วิวัฒนาการของจิตวิญญาณคืออะไร มีเป้าหมายที่เรียกว่าความเป็นเลิศตามนิยามของโลกมนุษย์ และโลกอื่น มิติอื่นๆ อย่างไร

ท่านอาจารย์อนาลัยมักให้คำกล่าวสั้นๆ หลายประโยคไว้ในหนังสือชุดของท่าน ที่เราท่านทั้งหลายมักอ่านและผ่านไปโดยไม่ได้ใช้เวลาเพียงพอที่จะดูดซึมความหมายอันลึกซึ้งไว้ได้มากพอที่จะทำให้เราสามารถเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ได้อย่างหมดเปลือก

ความฝันเป็นภาวะเดียวที่ทำให้ประสาทสัมผัสภายใน และธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณเป็นไปได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยปราศจากการขัดขวาง หลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นคำกล่าวเพียงสั้นๆ ในหนังสือ เป็นสิ่งที่เราไม่อาจเข้าใจได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ต่อเมื่อเราเผชิญกับภาวะหนึ่งๆ ในความฝัน เราจึงจะเข้าถึงความรู้ที่แท้จริงได้

วันนี้พนักเขียนขอเชิญชวนให้พวกเราอ่านประโยคสั้นๆ นี้ซ้ำหลายๆ ครั้ง และจดจ่อกับการแสวงหาความหมายที่แท้จริงของคำกล่าวนี้ และนำคำกล่าวนี้ไปสู่การแสวงหาคำตอบและความเข้าใจในระดับจิตวิญญาณด้วยความฝัน

และนำประสบการณ์การเรียนรู้ผ่านความฝันมาเล่าสู่กันฟัง

คุณแก้วทิพย์ : แก้ว เคยอ่านหนังสือดีๆ อยู่เล่มหนึ่ง ชื่อ Embraced by the light โดย Betty J. Eadie ผู้แต่งเขียนจากประสบการณ์ใกล้ตาย (NDE : Near Death Experience) ถ่ายทอดจากชีวิตจริงของเธอ ภายหลังที่เพิ่งผ่านการผ่าตัดมดลูกในคืนแรก เธอนอนอยู่ในห้องในโรงพยาบาล เวลาประมาณ 3 ทุ่มครึ่ง ขณะนั้นสามีและลูกกลับไปพักที่บ้านแล้ว เธอรู้สึกอ่อนเพลีย (เข้าใจว่า ร่างกายของเธอกำลังมีอาการตกเลือด) เธอพยายามกอดเรียกพยาบาล แต่ไม่มีเรียวยแรงขยับเขยื้อน ไม่นานนัก จิตวิญญาณของเธอก็หลุดออกจากร่าง ลอยวนอยู่ใกล้ๆ เพดาน เธอเห็นร่างๆ หนึ่ง ซึ่งปราศจากชีวิตนอนบนเตียง เธอจำหน้าได้ว่าคือตัวเธอเอง เธอไม่ได้ตกใจ ลึกครู่หนึ่งมีชาย 3 คนปรากฏตัวขึ้นข้างๆ เธอ ทั้งหมดอยู่ในชุดเสื้อคลุมสีน้ำตาลดงามมาก มีเข็มขัดถักสีทองพันอยู่รอบเอว ร่างกายมีแสงเรืองนุ่มนวลที่ Betty สัมผัสสัมผัสได้ถึงความรัก และรู้สึกว่าเขาทั้งสามเป็นมิตรที่ไว้วางใจได้มานานแสนนานหลายกัลป์ เขาบอกเธอว่าเธอตายก่อนถึงวาระ (prematurely) เธอรู้สึกว่ากายใหม่ของเธอไร้น้ำหนักและเคลื่อนไหวคล่องตัว และที่สำคัญคือ เธอรู้สึกว่า **เป็นตัวแท้จริงของเธอ** (this is who I really am) ขอดตัดแล้วข้ามไปถึงตอนที่วิญญาณของเธอรู้สึกหวั่นไหวครบครันคือสามีและลูกเล็กอีก 6 คน เพราะไม่มีใครรู้ว่าเธอสิ้นชีวิตแล้ว สามีจะดูแลลูกอย่างไร เด็กๆ จะอยู่อย่างไรใหม่ จิตวิญญาณเธอได้ไปที่บ้าน ก็พบว่าสามีกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ ลูกๆ บางคนกำลังเตรียมตัวเข้านอน ลูกสองคนกำลังเล่นเอาหมอนสู้กัน เธอมองเด็กๆ ลูกๆ ของเธอทีละคน

มาถึงตรงนี้จิตวิญญาณของ Betty ได้เห็นภาพลวงหน้าอนาคตของเด็กๆ เธอเกิดความรู้ ผุดขึ้นมาขณะนั้นว่า “ลูกของฉันแต่ละคนมาเกิดในโลกนี้ ต่างก็เพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ของตนเอง ที่ฉันคิดมาตลอดว่าเด็กๆ เป็น “ของฉัน” นั้นเป็นสิ่งที่คิดผิดพลาดหมด ลูกทุกคนและรวมทั้งฉันด้วยต่างก็เป็นจิตคนละดวงที่ต่างมีความเฉลียวฉลาดซึ่งได้พัฒนามานานก่อนที่พวกเขาจะมีชีวิตบนโลก เราต่างก็มีอิสระที่จะเลือกว่าจะมีชีวิตแบบไหน และฉันก็รู้ว่าไม่ควรปฏิเสธอิสระเสรีอันนี้ของพวกเขา พวกเขาถูกส่งมาเพื่อให้ฉันดูแลเขา กำหนดการชีวิตของเขา มีอยู่แล้ว เมื่อใดที่เสร็จสิ้นภารกิจ เขาก็จะจบและจากโลกไป” Betty ยังเห็นลวงหน้าถึงความท้าทายและความทุกข์ลำบากที่ลูกแต่ละคนต้องเผชิญ แต่เธอก็รู้ว่าทั้งหมดก็เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการเติบโตของพวกเขา จึงไม่ต้องเศร้าหรือหวาดกลัวอะไรเลย”

เมื่ออ่านถึงตรงนี้ทำให้นึกคิดว่าจิตวิญญาณที่ไม่มีกายสังขารอำพรางอยู่ จะรู้ชัดเจน มีมุมมองที่ลึกกว้างกว่า มองจากจิตวิญญาณที่มีกายเนื้ออำพราง เป็นอย่างนั้นหรือเปล่าคะ อีกอย่างสิ่งที่เธอเห็นมีข้อดีดีปัจจุบัน และอนาคต อยู่ขณะเดียวกันใช่ไหมคะพี่นักเขียน

Nova Analai : พี่นักเขียนเพิ่งคิดเมื่อเช้านี้ว่า ได้เขียนทิ้งไว้ตั้งแต่ลัปดาห์ที่แล้วว่า จะเล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับความตายให้ฟังหากใครอยากจะทราบก็ให้เตือนด้วย ไม่เตือนพี่นักเขียนจะลืมแล้ว และที่จริงแล้วไม่ใช่ลืมเพราะขี้ลืม แต่จะจงใจลืมเพราะเชื่อว่า เมื่อเจ้าของคำถามยังไม่มา ก็จะไม่ให้คำตอบล่วงหน้านานเกินไปจะทำให้หากันไม่พบ

เพิ่งหวนคำถึงสารระนี้เมื่อเวลาเช้าของพี่นักเขียน พอใกล้เที่ยงมาเช็คกระทู้ดู ก็พบเจ้าของคำถามแล้ววันนี้

พี่นักเขียนอ่านเรื่องราวที่คุณน้องแก้วทิพย์อ่านพบจากหนังสือ ตอนแรกทีอ่านไปถึงตรงที่ว่าคุณแม่ผู้นี้ห้วงลูกๆ ทำให้ตั้งคำถามกับตนเองว่า ทำไมเราไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นหนอ แต่เมื่ออ่านต่อไปจนจบก็เข้าใจ

ถ้าหากพนักเขียนไม่เคยเผชิญกับประสบการณ์ที่เรียกว่าประสบการณ์ ใกล้ตาย (NDE : Near Death Experience) ด้วยตนเอง บอกตามตรงว่า ไม่มีวันที่จะตอบคำถามของคุณน้องแก้วทิพย์ได้เลย

ขอเล่าประสบการณ์ส่วนตัวนะคะ ก่อนหน้าที่พนักเขียนจะลุกขึ้นเขียนหนังสือเล่มแรกคือ โนวา อนุาลัย ขยายความธรรมชาติของชาติภพ พนักเขียนกับสามีชอบไป picnic ริมหทะเลสาบเป็นประจำทุกเช้า วันอาทิตย์ ไปนั่งสมาธิกัน และไปวาดภาพ ถ่ายรูป และก็คุยกันเป็นกิจวัตรที่ทั้งคู่ดูไปไม่ร่วง ฤดูใบไม้ผลิและ ฤดูร้อนจนกว่าจะหนาวหรือร้อนจัดจนทำไม่ได้

คืนวันเสาร์คืนหนึ่งฝันไปว่า ตนเองอยู่ในเรือลำใหญ่ที่กำลังจะล่ม ผู้คนตื่นตระหนกรีดร้องกันอย่างสยดสยอง บ้างก็กระโดดลงทะเลที่สี่ดำสนิท ท้องฟ้าก็ดำสนิทไม่มีแม้แต่แสงดาว พนักเขียนเดินไปบน าดฟ้าเรือ มองเห็นเสากระโดงเรือไหม้ไฟแล้วโค่นลงในน้ำ จ้องมองแล้วตระหนักว่า กำลังมองดูวาระสุดท้าย ของชีวิตที่เสมือนละครฉากสุดท้าย หรือ Grand Finale

ถามตนเองว่า ความตายคืออะไร และเราจะทำอะไรได้อย่างดีที่สุดกับความตาย เมื่อคิดดั่งนั้น ก็พบว่าท่านอาจารย์อนุาลัยปรากฏขึ้นตรงหน้า เป็นบุคลิกภาพของชายชราที่มีรูปกายสูงใหญ่ ก็ตรงเข้าไปหาท่าน พร้อมกับความคิดว่า โชคดีเหลือเกินที่ครูบาอาจารย์ของเรามารับ พอเข้าไปใกล้ท่านก็เอามือขวาวางบนศีรษะเรา แล้วกล่าวว่า เมื่อเผชิญกับความตาย สิ่งที่เราจะต้องทำและทำให้ดีที่สุดคือการขจัดความกลัว หากเราตายไป พร้อมกับความกลัว เราจะต้องอยู่กับความกลัวต่อไป เราจะกลัวแม้กระทั่งขี้เถ้านั้นเป็นสิ่งที่หลงเหลือจากร่างกาย เนื้อหนังของตนเอง

เมื่อกล่าวจบ ท่านผายมือขวาออกแล้วเทพ้ามือลงราวกับว่ามีบางสิ่งบางอย่างอยู่ในฝ่ามือ แลเห็น เป็นขี้เถ้าร่วงลงพื้นไป แต่มันก็ร่วงไปเรื่อยๆ ไม่มีจบสิ้น จนกระทั่งแขน ลำตัว และรูปกายทั้งหมดของท่านก็ร่วง ลงพื้นปลิวหายไปหมดด้วย

พนักเขียนเข้าใจสิ่งที่ท่านสอนและคิดว่า โชคดีที่มีโอกาสได้เรียนรู้จากท่านทั้งยามตื่น ยามฝัน จนมาถึงวาระสุดท้ายก็ยังได้เรียนจากท่าน จึงเดินลงบันไดเรือ ลงไปในน้ำอย่างช้าๆ มองเห็นคนอื่นๆ ที่กรี๊ดร้อง แล้ว อยากจะบอกเขาว่า เราทุกคนต้องมาถึงจุดนี้เหมือนกันหมด สิ่งที่เราทำได้ดีที่สุดในขณะนี้คือ อยู่กับความสงบ ภายใน และเราจะไม่พบรอยต่อของความตายและการเกิดใหม่ ลงไปลอยคอในน้ำ ได้ยินเสียงผู้คนพยายามว่ายน้ำ เอาชีวิตรอด ในความมืดนั้น แสงไฟจากเรือที่กำลังไหม้ไฟทำให้เกิดกองไฟสว่างโชติช่วง

ร้องบอกใครๆ ว่า อย่าตกใจ อย่าพยายามดิ้นรนให้เหนื่อยเลย อยู่กับความสงบกันดีกว่าด้วยการ นอนหงายลอยคอนิ่งๆ ในน้ำ มันไม่ได้น่ากลัวเลยที่จะตาย มีบางคนร้องถามกลับมาว่าทำอย่างไร ก็ทำให้เขาดู เขาก็ทำตาม

จากนั้นพนักเขียนก็หายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้ง ถามตนเองว่าความตายมาถึงหรือยัง คิดแล้วก็รู้สึก ถึงคลื่นที่โถมมาใส่ และคิดว่าลมหายใจคงจะหายไปไม่ช้า พอคลื่นสงบ หายใจเข้าครั้งแรก มันเบาสบายยิ่งกว่าเดิม ก็ถามตนเองอีกว่า มาถึงรอยต่อของความตายแล้วหรือ คลื่นก็โถมซ้ำสอง หายใจเข้าอีกเป็นครั้งที่สอง ลมหายใจ เบาสบายขึ้นไปอีก พอคลื่นโถมครั้งที่สาม ลมหายใจไม่มีแต่เท่ากับสัมผัสกับทรายนุ่มละเอียด เมื่อลิ้มตาขึ้นก็พบ ฟ้าใส น้ำใสฟ้าสาดอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิต ทรายเป็นสีทองสวยเหลือเกิน เมื่อเท้าแตะทรายก็เดิน ขึ้นฝั่งได้โดยง่าย

พบคนกลุ่มหนึ่งโบกมือให้ข้ามสะพานไม้เพื่อขึ้นฝั่ง ถามตนเองว่า เราหมดภาระหรือยัง ก็รู้ว่ายัง จึงมองหาสามี เขายืนอยู่อีกปลายข้างหนึ่งของสะพาน เมื่อเห็นเขาก็ร้องว่า พ่อขา แม่ตายแล้ว แต่แม่จะกลับมา เพราะงานยังไม่เสร็จ

ตื่นขึ้นเช้าวันไม่ทันได้เล่าความฝันให้สามีฟังอย่างเคย ก็ไปทะเลสาบกัน คิดว่าจะเล่าเมื่อไปถึง ปรากฏว่าพอรานกลางวันเสร็จแล้วไปนั่งบนโต๊ะ picnic มองดูเรือใบและคุยกกัน ไม่ทันจะเล่าความฝัน ปรากฏว่า รู้สึกเจ็บปลายที่นิ้วกลางข้างขวาอย่างสุดๆ บอกกับสามีว่า กลับเข้าเมืองด่วนก่อนที่จะหมดสติ ถูกตัวอะไรไม่ทราบกัด

ตอนนั้นคิดได้อย่างเดียวว่าเป็นงูกัด เพราะรู้สึกถึงพิษที่แล่นจากปลายนิ้วขึ้นแขนขวาในชั่วพริบตา เอามือซ้ายรัดแหวนออกอย่างรวดเร็วเพราะรู้สึกได้ว่านิ้ววมทันทีทันใดกลัวจะถอดแหวนไม่ออกหากชักช้า ก้าวเดินอย่างรวดเร็วที่สุดไปขึ้นรถที่จอดอยู่ใกล้ๆ สามีก็รวบของโยนเข้ารถอย่างรวดเร็ว

พอเข้าไปนั่งในรถ รู้สึกทันทีว่าตัวเองหมดสติที่อยู่กับร่างกาย ความรู้สึกสุดท้ายคือรู้สึกถึงความเจ็บปวดทุกขมขม เอาจิตไปจดจ่อกับปุ่มบนหน้าปัดแอร์รถ เห็นตัวเลขวิ่งลงเพราะสามีปรับให้รถเย็นแล้วออกรถทันที ตัวเลขวิ่งลงจาก 90F 89F 88F วูบเดียวพบว่าความเจ็บทั้งหมดยังอยู่ แต่อยู่ข้างนอกตัวตน มันกองอยู่แยกไปจาก สติสัมปชัญญะ ส่วนตัวตนและสติสัมปชัญญะไปอยู่ที่ปุ่มแอร์ มองเห็นตัวเองล้มไปกระแทกกับกระจกประตูรถ

ได้ยินความคิดของสามีว่า โทรศัพท์มือถือของแม่อยู่ไหน ในกระเป๋าเมียอะไรบ้าง จะไปโรงพยาบาล ไหนใกล้ที่สุด แต่ตอบเขาไม่ได้ ทันทีที่ได้ยินเขาคิดว่าจะไปโรงพยาบาลไหน

หุดวูบออกไปเดินอยู่ในโรงพยาบาลในเมืองที่ห่างไปประมาณ 30 นาที เดินไปหาเจ้าหน้าที่ที่ใส่ ชุดขาวบอกเขาว่า เราถูกสัตว์มีพิษกัดเอา แต่เขากลับหันมามหาแล้วมองผ่านทะเลดูตัวพนักงานเขียนไป แล้วเดินทะเลเราไปเลย เป็นความรู้สึกที่กระชากความรู้สึกอย่างแรง และคิดว่า เราได้ล่องหน้ามาที่โรงพยาบาล แต่ร่างกายของเรากับสามี ยังอยู่ในรถ แล่คิดก็วูบกลับไปอยู่ที่ปุ่มแอร์อีก แล้วมองดูสามีที่ขับรถเหยียบสุดๆ มองเห็นตนเองแล้วไม่มีความรู้สึก เป็นทุกข้ออะไร แต่รู้ขึ้นมาว่า โรงพยาบาลที่เพิ่งแวะเข้าไปดูเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่มี serum หรือยาถอนพิษ จิตพุ่งไปอีกโรงพยาบาล แห่งหนึ่งที่อยู่ไกลออกไปชั่วโมงครึ่ง ไปไม่ทันถึงก็รู้ตัวว่ามันไกลเกินไป ไม่ทันการ เปล่าประโยชน์ สิ่งที่ได้ดีที่สุดในเวลานี้คือ รู้จักกับภาวะนี้ และคงอยู่กับมันด้วยสมานธิ

กลับไปจดจ่อด้วยการจ้องดูสามีแล้วคลใจเขาว่า เขาเรากลับไปที่บ้าน อย่าไปโรงพยาบาล เราจ้อง เขาเหมือนพยายามจะสะกดจิตเขา หรือแทบว่าบังคับเขาก็ว่าได้

แล้วทุกอย่างก็ดับวูบไป รู้สึกตัวอีกที พบตัวเองนอนอยู่บนเก้าอี้ยาวในห้องนั่งเล่นที่บ้านพัก ได้ยินเสียงลูกๆ ร้องให้ ต่อว่าคุณพ่อว่าทำไมไม่เอาแม่ไปโรงพยาบาล คุณพ่อก็บอกว่า แม่ร้องสั่งพ่อก่อนจะหมดสติว่า เอาแม่กลับบ้านแล้วทุกอย่างจะ OK อย่าถูกตัว

ระหว่างที่ได้ยิน รู้สึกว่าเราพุ่งออกไปไกลจนเสียงทุกคนหายไปหมด ไม่สงสารใคร ไม่ห่วงใคร แต่ ห่วงหน้าที่ของตัวเองเท่านั้น เป็นหน้าที่ที่ยิ่งค้ำค้ำด้วยร่างกายนี้ อยากจะไปเพราะรู้ว่าออกจากภาวะนั้นๆ กลับคืนร่าง จะพบกับความเจ็บปวดที่ทำไมได้ รู้สึกถึงพิษที่อยู่ในไขกระดูก ทำให้กล้ามเนื้อไม่อาจควบคุมได้ หากถอนออกจาก ภาวะนั้นๆ จะช้ำและขาดการควบคุมทั้งหมด ก็เฝ้าดูจนพิษที่อยู่ในไขกระดูก ขึ้นมาสู่กล้ามเนื้อ ก็ทรงอยู่ในสมานธิอีก รู้ว่าหากถอนออกจากสมานธิ แขนขาจะบิดจนผิดท่าและจะเจ็บปวดทรมาน ทรงอยู่กับสมานธิต่อไป ก็พบว่าพิษใน กล้ามเนื้อขึ้นมาถึงผิวหนัง รู้สึกหนาวจับขั้วหัวใจ จากนั้นก็ร้อนเหมือนเตาเผา สลับไปมาอยู่นานเท่าไรไม่ทราบ ทราบ

แต่ว่าต้องเฝ้าดูทั้งหมดนี้ไว้ แลเห็นท่านอาจารย์อนาลัยปรากฏท่ามกลางแสงสว่างจ้าสีฟ้าสด แล้วท่านก็บอกว่า อย่าห่วงเลย จะต้องกลับไปทำหน้าที่ ยังไปไม่ได้ ให้อดทนแล้วทุกอย่างจะลงเอยด้วยดี ฟังท่านแล้วก็อุ่นใจแล้ววูบเดียวก็ถอนออกมาจากสมาธิ

ลืมนิทานขึ้น ทั้งพ่อลูกเข้ามาทอด ความรักและสงสาร และความผูกพันที่ไม่รู้หายไปไหนหมด ตลอดเวลาที่อยู่ในสมาธินั้น กลับมาหมด บอกกับทุกคนว่าสบายดี ขอไปหาต้นไม้ใหญ่ๆ และขอน้ำดื่ม

ปรากฏว่า เวลาที่หายไปทั้งหมด 2 ชั่วโมงครึ่ง ดื่มน้ำไปสามขวดลิตร หายหมด สามีบรีบพาไปหาหมอ และบอกว่าพ่อกับลูกเขียนสั่งเขาเสียงดังฟังชัดว่า ห้ามเอาไปโรงพยาบาลเด็ดขาดเพราะจะต้องตาย กลับบ้านอย่าลูกตัวจะรอด

เขาโกรธตัวเอง แต่เขาบอกว่าบางสิ่งบางอย่างคลาไจน์ทำตามนั้นอย่างฝืนไม่ได้ พี่นักเขียนบอกกับลูกและสามีว่า ไม่มีสิ่งใดเป็นเรื่องบังเอิญ คุณพ่อทำลูกและทำได้ดีที่สุดในแล้ว

ไปหาหมอ ให้หมอดูรอยกัด เล่าอาการและประสบการณ์ให้ฟัง ปรากฏว่า หมอฟังไปอ้าปากค้างตาไม่กระพริบ แล้วบอกว่า อาการทั้งหมดที่พี่นักเขียนเล่ามานี้ คืออาการของคนที่ถูกแมลงมูมิพิษกัด ซึ่งหากไปถึงจุดที่พิษเข้าในไขกระดูกแล้ว โอกาสรอดไม่มี เพราะพิษจะทำลายกล้ามเนื้อและระบบประสาท จากนั้นก็จะขึ้นมาสู่ผิวหนัง เมื่อบุคคลผู้นั้นถึงแก่ความตายแล้ว

หมอบอกว่าพี่นักเขียนเป็นคนใช้รายแรกที่ผ่านกระบวนการทั้งหมดแล้วมาเล่าให้หมอฟังได้ หมอจับไป x-ray เพื่อหาว่า พิษทั้งหมดไปคั่งหรือตกค้างอยู่ในสมองหรือไม่

ก็พบรอยคั่งอยู่ก่อนไปด้านหลังของศีรษะ หมอให้รอดูอาการหนึ่งวัน หากไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง อาจต้องผ่าตัด

ปรากฏว่าค่ำวันนั้นกลุ่มเพื่อนๆ มาตามนัดปกติมานั่งสมาธิที่บ้าน ขณะนั้นรู้สึกจิตพุ่งไปจดจ่อตรงศีรษะและรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาอย่างรุนแรง แล้วก็หายเป็นปกติทิ้ง พอลงออกมา บาทหลวงท่านหนึ่งบอกว่า พบเลือดคั่งในสมองเลยเอาจิตไปจดจ่อและละลายออกให้ พี่นักเขียนกับสามีมองตากันแล้วเลยเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง

คะ เล่ามายืดยาวเพียงเพื่อจะตอบว่า เมื่ออยู่ในภาวะใกล้ตาย เป็นภาวะที่ปราศจากสัมผัสภาพและความผูกพันแบบที่เคยมี มีแต่เพียงความระแວดระวัง และตัวรู้ มีอารมณ์ที่ผูกพันแต่กับหน้าที่แต่เพียงอย่างเดียว ไม่สงสารใคร เพราะตระหนักว่า ทุกคนมีหนทางของตนเอง เรามาทำหน้าที่ส่วนของเราด้วยกันกับเขา เมื่อถึงเวลา ก็แยกย้ายกันไป

แทบจะไม่อยากบอกลูกกับสามีว่าเรารู้สึกเช่นนั้น แต่ในที่สุดก็คิดว่าเป็นความรู้ที่ต้องบอกให้เขาเข้าใจว่า ชีวิตกับความตายเป็นสิ่งที่ปราศจากรอยต่อ บนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นหนึ่ง พี่นักเขียนได้ตายไปแล้วในขณะที่ลูกๆ ร้องไห้และต่อว่าคุณพ่อของเขา อีกเส้นทางหนึ่งสามีได้พาเราไปโรงพยาบาลแห่งแรกแล้วไม่ได้ยาลอนพิษ ต้องลำบากเอาเราไปกับรถพยาบาลไปโรงพยาบาลแห่งที่สอง แต่ก็ไปไม่ทัน เราเสียชีวิตกลางทาง

ภาพทั้งหมดปรากฏแว็บขึ้นเหมือนภาพยนตร์ที่ฉายขึ้นหลายๆ เส้นทางพร้อมกันหมด แต่เราก็เลือกเส้นทางนี้ ก้าวล่วงไปสู่ชีวิตบนเส้นทางใหม่ที่เรารารถานาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อทำงานให้เสร็จ

รุ่งขึ้นไปตรวจซ้ำ เลือดที่คั่งหายไปโดยปราศจากร่องรอย

หลังจากนั้นไม่กี่เดือน พี่นักเขียนก็ลุกขึ้นวาดภาพพระบายสี และได้ทักษะที่ไม่เคยมีอื่นๆ มาจากความฝัน และลงมือเขียนหนังสือชุดนี้ด้วยการจดฝัน และติดต่อสื่อสารกับท่านอาจารย์อนาลัยอย่างสม่ำเสมอ

ชีวิตและความตายปราศจากรอยต่อ

จิตวิญญาณเป็นอมตะและดำเนินต่อไปด้วยความปรารถนา ความปรารถเป็นปัจจัยที่ทำให้จิตวิญญาณเป็นอมตะ

จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไปเป็นภาวะนั้นๆ

คุณ zipper : อ่านแล้วน่าอัศจรรย์มากเลย ที่รอดตายมาได้

เรื่อง Embraced by the light ก็เคยอ่านมาเหมือนกัน หลังจากที่เค้าตายไป ก็เจอเรื่องต่างๆ ในโลกวิญญาณ ทำให้ตัวคนเขียนเองรู้ว่า แม้ว่าคนที่เกิดมาพิกลพิการนั้น บางคนก็ตั้งใจที่จะมาเกิดอยู่ในรูปลักษณะนั้นเอง เพื่อเรียนรู้ เพื่อสอนคนอื่น เพื่อเป็นผู้รับเผื่อว่าคนอื่นจะได้เป็นผู้ให้บ้าง (ประมาณนี้)

คุณ mead : รอดจากความตายได้อย่างน่าทึ่งจริงๆ ครับ โดนแมงมุมพิษกัดอาการหนักแต่ยังมีสติ.. จนกลับไปรู้เห็นทางเลือกที่เกิดขึ้นในอนาคต.. ส่งจิตบอกให้แฟนรีบขับรถกลับบ้าน ซ้ำมพิษจากความกลัวได้ และเอาความรู้สึกลึกซึ้งไปจดจ่อสร้างความจริงในทิศทางใหม่ได้สำเร็จอีกด้วย อ่านแล้วเข้าใจแจ่มแจ้งเลยครับ เป็นเรื่องเตือนสติได้ดีมากๆ ขอบพระคุณครับ เกือบไม่ได้อ่านหนังสืออาจารย์อนาลัยแล้วเชียะว

เหตุการณ์นี้อ่านแล้วต้องลุ้นเอาใจช่วยไปด้วยครับ โชคดีจริงๆ ที่ผ่านมาได้ ว่าแต่พี่ทำได้ยังไงครับ ที่ไม่ไปโรงพยาบาล แต่กลับรักษาพิษด้วยการใช้กำลังของจิตตามดู.. ช่วยขยายความอีกหน่อยนะครับ จุดนี้ก็น่าเรียนรู้ไว้นะครับ

คุณแก้วทิพย์ : “เมื่ออยู่ในภาวะใกล้ตาย เป็นภาวะที่ปราศจากสัมผัสพันธภาพและความผูกพันแบบที่เคยมี มีแต่เพียงความระแวดระวัง และตัวรู้ มีอารมณ์ที่ผูกพันแต่กับหน้าที่แต่เพียงอย่างเดียว ไม่ส่งสารใคร เพราะตระหนักว่าทุกคนมีหนทางของตนเอง เรามาทำหน้าที่ส่วนของเราส่วนร่วมกับเขา เมื่อถึงเวลาก็แยกย้ายกันไป”

แก้วขอบคุณมากคะ กระจ่างเข้าใจหายสงสัย เป็นอย่างนี้เองที่ท่านอาจารย์สอน

จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไปเป็นภาวะนั้นๆ

คุณ mountain : สมัยเป็นเด็ก เคยคิดอยู่เสมอว่า ความตายเป็นเรื่องน่ากลัว ตายแล้วไปไหน แล้วสิ่งที่ทำไว้จะเป็นอย่างไร นึกขึ้นมาครั้งใด ก็ให้เสียววูบ เข้าไปในหัวใจ.. จึงค่อยๆ ศึกษา เรื่อยมา...และเพิ่งมาได้รับรู้คำตอบจากพี่นักเขียนวันนี้ ทำให้ปรับความเชื่อที่เคยมีมา ผิดบ้างถูกบ้าง มาเป็นความรู้ตั้งนี้เอง

ขอบพระคุณพี่นักเขียน เป็นอย่างยิ่ง ที่ทำให้รู้ว่าความตายไม่ใช่สิ่งน่ากลัว

คุณ Chalhoei :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ nova_analai

จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปเป็นภาวะนั้นๆ
โนวา อนาลัย

คำกล่าวสั้นๆ นี้ เป็นสิ่งที่เราท่านทั้งหลายไม่อาจเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงได้อย่างหมดเปลือก หากเราปราศจากความเข้าใจในธรรมชาติที่แท้จริงของจิตวิญญาณว่า เป้าหมายสูงสุดของจิตวิญญาณคือการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ และกระบวนการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้นี้เป็นไปได้ด้วยการแสวงหาประสบการณ์เพื่อเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต

นอกจากนี้เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจในธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณให้ถ่องแท้เสียก่อน จิตวิญญาณรับรู้ได้ด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด ซึ่งข้อมูลความรู้ที่จิตวิญญาณได้รับ จะถูกแปลงสภาพเป็น รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสส่วนหนึ่ง และแปลงสภาพเป็นอารมณ์จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดอีกส่วนหนึ่ง

แต่ข้อมูลส่วนที่ได้รับการแปลงสภาพด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้ามักจะถูกบิดเบือนไปด้วยความเชื่อส่วนบุคคล

พ่อกเขียนตื่นขึ้นมาเช้านี้พร้อมด้วยเสียงภายในที่ดลใจให้บอกกับพวกเราว่า คำกล่าวสั้นข้างต้นนี้ คือหัวใจแห่งคำสอนของท่านอาจารย์อนาลัย เป็นคำตอบและคำอธิบายที่ครอบคลุมคำถามที่ว่า ประสบการณ์ชีวิตพร้อมด้วยสภาวะของร่างกายตัวตนของเรา มีเหตุมาจากปัจจัยใด และเป็นคำตอบและคำอธิบายที่ครอบคลุมคำถามที่ว่า เรา มาถือกำเนิดได้อย่างไร และตายแล้วไปไหน และเป็นคำตอบและคำอธิบายที่ครอบคลุมคำถามที่ว่า วิวัฒนาการของจิตวิญญาณคืออะไร มีเป้าหมายที่เรียกว่าความเป็นเลิศตามนิยามของโลกมนุษย์ และโลกอื่น มิติอื่นๆ อย่างไร

ท่านอาจารย์อนาลัยมักให้คำกล่าวสั้นๆ หลายประโยคไว้ในหนังสือชุดของท่าน ที่เราท่านทั้งหลายมักอ่านและผ่านไปโดยไม่ได้ใช้เวลามากพอที่จะดูดซึมความหมายอันลึกซึ้งซึ่งไว้ได้มากพอที่จะทำให้เราสามารถเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ได้อย่างหมดเปลือก

ความฝันเป็นภาวะเดียวที่ทำให้ประสาทสัมผัสภายใน และธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณเป็นไปได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยปราศจากการขัดขวาง หลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นคำกล่าวเพียงสั้นๆ ในหนังสือ เป็นสิ่งที่เราไม่อาจเข้าใจได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ต่อเมื่อเราเผชิญกับภาวะหนึ่งๆ ในความฝัน เราจึงจะเข้าถึงความรู้ที่แท้จริงได้

วันนี้พ่อกเขียนขอเชิญชวนให้พวกเราอ่านประโยคสั้นๆ นี้ซ้ำหลายๆ ครั้ง และจดจ่อกับการแสวงหาความหมายที่แท้จริงของคำกล่าวนี้ และนำคำกล่าวนี้ไปสู่การแสวงหาคำตอบและความเข้าใจในระดับจิตวิญญาณด้วยความฝัน

และนำประสบการณ์การเรียนรู้ผ่านความฝันมาเล่าสู่กันฟัง

เมื่อคืนก็จดประโยคนี้อ่านซ้ำๆ ตามที่อาจารย์แนะนำ พอตื่นขึ้นรู้สึกตัวจิตก็ยังท่องประโยคนี้ อยู่เลย ก่อนนอนก็ขอในสิ่งที่อยากรู้ แต่ความเป็นจริงแล้วไม่ได้จดจ่อกับสิ่งที่อยากรู้ แต่จดจ่อกับความว่าง ด้วยความเคยชินกับการทำสมาธิแบบเก่า เวลาฝันบางวันก็ได้รับรู้เห็นตามที่กำหนด บางคืนก็ชะงักไปดูหลายมิติ แต่ก็ดีกว่าแต่ก่อนที่ไม่ได้ศึกษาคำสอนของอาจารย์อนาลัย เดี่ยวนี้ก็พอมีสติรู้ว่าฝัน อย่างบางท่านรู้ว่าฝันก็กำหนดให้มองดูตัวตนที่ฝัน บางท่านก็ไปดูกระจก เพื่อดูตัวเอง อย่างผมเองพอคืนไหนฝันพอรู้ว่าฝันก็ชอบลอยตัวเล่น

ขณะนั้นและก็กำหนดได้ด้วยว่าจะให้ลွ่งแคไหนไม่มีเหนียว ไม่เหมือนเมื่อก่อนตอนเป็นหนุ่มๆ เวลาฝันว่าลอยตัวเนี่ย จะเหนียวมากๆ ต้องออกแรงเยอะ ก็เป็นการฝึกแบบธรรมชาติที่สุดและง่ายที่สุดไม่ต้องนั่งสมาธิ แต่ก็ยังไม่ค่อย กระจางเรื่องการแก้ไขอดีต การแก้ไขอนาคตว่าจะแก้ไขอย่างไร เพราะบางความฝันเราต้องมาถอดรหัสก่อน บาง ความฝันก็เป็นการไปเยี่ยมมิติอื่น (ไม่ทราบผมเข้าใจถูกต้องหรือเปล่า) ตรงนี้ต้องรบกวนอาจารย์แล้วครับ

Nova Analai :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead

รอดจากความตายได้อย่างน่าทึ่งจริงๆ ครับ โดนแมงมุมพิษกัดอาการหนักแต่ยังมีสติ.. จนกลับไปรู้เห็นทางเลือก ที่เกิดขึ้นในอนาคต.. ส่งจิตบอกให้แฟนรีบขับรถกลับบ้าน ชำพันจากความกลัวได้ และเอาความรู้สึกนึกคิดไปจดจ่อ สร้างความจริงในทิศทางใหม่ได้สำเร็จอีกด้วย อ่านแล้วเข้าใจแจ่มแจ้งเลยครับ เป็นเรื่องเตือนสติได้ดีมากๆ ขอบพระคุณ ครับ เกือบไม่ได้อ่านหนังสืออาจารย์อนาลัยแล้วเชีย

เหตุการณ์ี่อ่านแล้วต้องลุ้นเอาใจช่วยไปด้วยครับ โชคดีจริงๆ ที่ผ่านมาได้ ว่าแต่พี่ทำได้ยังไงครับที่ไม่ไป โรงพยาบาล แต่กลับรักษาพิษด้วยการใช้กำลังของจิตตามดู.. ช่วยขยายความอีกหน่อยนะครับ จุดนี้ก็น่าเรียนรู้ไว้ นะครับ

พื่อนักเขียนขอให้พวกเราทำความเข้าใจในสาระที่ท่านอาจารย์อนาลัยให้ไว้เกี่ยวกับสติสัมปชัญญะ และคุณสมบัติในการทำงาน 3 ส่วนของมันตามธรรมชาติ เพราะเมื่อเรารู้และเข้าใจในคุณสมบัติของมันอย่างลึกซึ้ง แล้ว เราจะสามารถใช้งานมันได้อย่างเป็นอัตโนมัติ ตามธรรมชาติ

สิ่งที่พื่อนักเขียนทำคือ **เอาสติสัมปชัญญะทั้งหมดจดจ่อกับการสื่อสารกับท่านอาจารย์อนาลัย** ซึ่งหมายถึงว่า **เอาสติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายในและภายนอกไปร่วมกันจดจ่อกับการติดต่อสื่อสาร กับบุคลิกภาพที่เราเรียกท่านว่าครูบาอาจารย์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า จดจ่อกับตัวตนภายในของเราเอง ท่านคือ ตัวตนภายในของเรา และปล่อยให้สติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับร่างกายคุณแลตัวเองอย่างเป็นธรรมชาติ สติสัมปชัญญะ ส่วนที่จดจ่อกับรูปกายมันดูแลรูปกายในระดับเซลล์ เมื่อเราไม่ได้เอาสติสัมชปัญญะที่เคยจดจ่อกับตัวตนภายนอก ไปคิด ไปยุ่มย่ามหรือพยายามจะต่อต้านกับความเจ็บปวด หรือพยายามจะทำอะไรที่มันทำไม่ได้อย่างเป็นธรรมชาติ ร่างกายของเราก็ปกป้องตนเองไปตามธรรมชาติ**

หากจะไม่รอดก็เพราะสติสัมปชัญญะของตัวตนภายนอกเข้าไปยุ่มย่ามและขัดขวางการทำงาน อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นภาวะที่เป็นไปเสมอๆ และทำให้เราทั้งหลายเกิดโรค ป่วย หรือไม่หายป่วยเสียที

ทั้งหมดนี้ พื่อนักเขียนขออัยว่า **เราทุกคนทำได้ด้วยการศึกษาข้อมูลจากท่านอาจารย์อนาลัย ให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งศึกษาถึงคุณสมบัติและหน้าที่การทำงานของสติสัมชปัญญะ เมื่อเรารู้จัก มันแล้วอย่างดี มันก็จะทำงานได้อย่างเป็นธรรมชาติตามธรรมชาติ**

คุณ เอกณัฐยศ : ขอคำแนะนำจากพี่นักเขียนด้วยครับ

ถ้าเรามีเศษเหล็กอยู่สัก 1 ท่อน เล็กๆ ก็ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้ แต่ถ้า เรานำเศษเหล็กท่อนนี้ มาผ่านกระบวนการ ทำให้เป็นแม่เหล็ก ที่มีกำลังแรงๆ เศษเหล็กท่อนนี้ก็จะใช้ประโยชน์มากขึ้น

อยากขอคำแนะนำว่า ถ้าเราจะทำให้ตัวเราเอง (หรือภาวะจิต) ให้มีกำลัง เหมือนเป็นแม่เหล็กที่สามารถดึงดูด สิ่งที่ต้องการให้เข้ามาหาเรา พอจะแนะนำวิธีการได้บ้างไหมครับ ว่ามีกระบวนการแบบใดที่ทำให้มีกำลังดึงดูดสิ่งที่ต้องการได้ ขอขอบคุณครับ

Nova Analai : ตอบคำถามจาก San Antonio

การจะเป็นศูนย์กลางที่ดึงดูดสิ่งที่ต้องการให้เข้ามาหาเรา เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไปอย่างเป็นธรรมชาติอยู่แล้วสำหรับเราทุกคน พี่นักเขียนเชื่อว่า เราตั้งคำถามนี้กันไม่มากนักน้อยเพียงเพราะสิ่งที่เราปรารถนาดูเหมือนว่าจะมาถึงเราได้ช้าหรือน้อยไปกว่าที่เราต้องการ

เมื่อเราปรารถนาสัมพันธภาพที่ดี หากเราให้สัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นก่อน เราก็จะได้มันกลับมาอย่างแน่นอน หากเรารักใคร เราก็ได้รับความรักกลับมาอย่างแน่นอนเช่นกัน ถ้าเราจะเห็นว่าใครรักเราไม่มากพอ เหมือนกับที่เรารักเขา ก็เพียงเพราะว่าเรามีความเชื่อที่ปิดกั้นทำให้เราไม่ได้รับรักเขาอย่างหมดใจ เรารักเขาอย่างมีเงื่อนไข เมื่อเงื่อนไขนั้นๆ ไม่บรรลุเป้าหมาย เราก็รักไม่ได้หมดใจไปด้วย

เราสามารถดึงดูดสิ่งที่ปรารถนาเข้ามาหาเราได้ ด้วยการให้ในสิ่งที่พึงปรารถนาด้วยผู้อื่นอย่างหมดใจก่อน แล้วเราจะได้รับตอบแทนมาร้อยเท่า พี่นักเขียนเคยอ่านหนังสือพจนานักจิตวิทยาที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กๆ ว่า หากเราให้ความรักกับเด็กน้อยสักคนหนึ่ง สิ่งที่เราได้กลับมาคือ ความรักที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เราให้หลายพันเท่า

พี่นักเขียนเชื่อว่า ความเป็นจริงนี้ เป็นจริงไม่ใช่แต่เพียงกับเด็กๆ เท่านั้น แต่เป็นจริงกับทุกคนทุกเพศ ทุกวัย และเป็นจริงต่อสาระอื่นๆ เช่นกัน คือให้ก่อน แล้วจึงจะได้รับ ในที่นี้หมายถึงให้อย่างหมดใจโดยไม่คาดหวังที่จะได้รับการตอบแทนก่อน ให้อย่างเป็นสุขที่เห็นเขาเป็นสุขก่อน

การเอาจิตไปจดจ่อกับภาวะใด ก็ดึงดูดสรรพสิ่งทั้งหลายที่คล้องจองกับสิ่งนั้นๆ มาสู่ประสบการณ์ชีวิตของเรา ตามกฎแห่งการดึงดูดของจักรวาล จุดอ่อนของเราที่ทำให้การดึงดูดนี้ไม่ได้ผล มักเกิดจากการจดจ่อกับพลาดเป้าหมาย เช่น อยากได้ความรัก แต่มัวไปจดจ่อกับความว่าเหว่ ความน้อยใจ การขาดความรัก แทนที่จะจดจ่อกับความรักที่เรามีให้ใครๆ อยากได้ความร่ำรวยก็ต้องจดจ่อกับอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดที่ดีว่า หากฉันรวยแล้วฉันจะทำอะไรที่เป็นประโยชน์สุขกับตนเองและผู้อื่นได้บ้าง และอยู่กับความรู้สึกที่ดีเสมอ หากมัวจดจ่อกับความขาดแคลน และมันมองเห็นคนอื่นที่ร่ำรวยแล้วอิจฉาเขา ก็ไม่อาจดึงดูดสิ่งที่ปรารถนาเข้ามาหาเราได้ เราจึงต้องมีสติแยกแยะให้ดีกว่า เรากำลังจดจ่อกับอะไร หากจดจ่อกับจุด จุดจ่อในสิ่งที่ปรารถนาได้จริง เราจะพบว่า แม้วามันยังไม่มาสู่ความเป็นจริง แต่หากว่าจดจ่อได้สำเร็จ ถูกจุด และทำได้บ่อยๆ ความรู้สึกของเราจะอึดเิบเป็นสุข และในที่สุดความใฝ่ฝันและความปรารถนานั้นๆ จะมาสู่ความเป็นจริงได้อย่างแน่นอนที่สุด

คุณ Nu_Bombam : วันนี้เพิ่งไปซื้อ ขยายความธรรมชาติของชาติภพมาครับ ตอนแรกว่าจะไปดูเฉยๆ แต่ยืนอ่านอยู่พักหนึ่งแล้ว มันอดใจไม่ไหว เลยหยิบแล้วจ่ายเงิน หุหุ เดี่ยวจะลองอ่านดูครับ

ผมมีปัญหาครับ ผมจะจำความฝันตัวเองไม่ได้ค่อยได้เลยครับ อย่างเช่น ตื่นมาปั๊บ จะนึกไม่ออกว่าตัวเองฝันหรือไม่ฝัน แต่พอได้ทำกิจกรรมหนึ่ง มันจะแว็บเข้ามา เราจะรู้เลยว่า “เฮ้ย ฝันนี้หว่า” แต่ก็จำนึกไม่ออกครับว่าฝันเกี่ยวกับอะไร ยังไง อย่างแข็งเลยครับ ทุกวันนี้ผมพยายามที่จะฝัน และผมก็มั่นใจด้วยว่า หลายๆ วัน ผมฝันมาตลอด แต่จำไม่ได้เลย เฮ้อ!

Nova Analai : หากรู้ตัวว่าฝัน สิ่งแรกที่จะทำให้จำความฝันได้คือ ให้ระลึกถึงอารมณ์ที่ติดมากับความฝัน แม้จะจำไม่ได้ว่าฝันเรื่องอะไร ก็ให้จับอารมณ์ก่อนเป็นอย่างแรก ครุ่นคิดถึงอารมณ์สักครู่จะพบว่า ความจำเกี่ยวกับอารมณ์ที่ติดมากับความฝันจะผุดขึ้นมาเป็นอย่างแรก เช่น มีอารมณ์ขำๆ ติดมา เศร้าๆ ติดมา หรือตื่นเต้นติดมา ฯลฯ พอจับอารมณ์ได้สักพัก เรื่องราวต่างๆ จะผุดขึ้นมาและจำได้ภายหลังไม่มากก็น้อย หากจับอารมณ์ได้บ่อยๆ เป็นสิ่งแรกก่อนขยับตัวลุกขึ้นเมื่อตื่นตอนเช้าทุกวัน จะจำฝันได้ดีขึ้นเรื่อยๆ หากจด ก็จะช่วยให้อ่านได้มากขึ้นไปอีกค่ะ

คุณ บ้านไม้ : พี่นักเขียน ตอนนี้นำกำลังอ่านธรรมชาติของชาติภพอยู่ สงสัยต้องอ่านหลายๆ รอบ เพราะอ่านแล้วต้องพิจารณาตาม อ่านทีก็ได้ข้อคิดอะไรใหม่ๆ ขึ้นมาที เหมือนเรายังไม่ได้ อ่าน กว่าจะอ่านครบ ไม่รู้ขนาดไหน แต่จะอ่านค่ะ ที่นี้ความฝันนี้ ถ้าเราไปติดฝันมากไปคงไม่ดีแน่ๆ ก็คงต้องแยกแยะว่าฝันนี้เกิดจากประการใด บางทีฝันนี้แหละ ตื่นมาเหนื่อยจัง เพลียเหมือนไม่ได้นอนเลย แต่ดันจำไม่ค่อยได้ ต้องจดใช้ใหม่คะ ... ตอนนี้นำพอจะเข้าใจอดีต ปัจจุบัน ยังไม่ค่อยเข้าใจอนาคตเท่าไร ว่าประสบการณ์จากอนาคตนี้มันยังงัย แต่ไม่เป็นไร จะอ่านและทำความเข้าใจต่อไปค่ะ ลู้ค่ะ

Nova Analai : คุณข้ามฟากฟ้าจาก Alamo, Texas

มีผู้อ่านหลายท่านเขียนมาบอกพี่นักเขียนว่า เขาเป็นนักอ่าน และมักอ่านหนังสือจบเร็วมากไม่ว่าจะเล่มหนาแค่ไหนก็อ่านจบได้ในเวลาอันสั้นไม่กี่วัน แต่อ่านหนังสือชุดของท่านอาจารย์โนวา อนาลัยแล้ว รู้สึกว่าอ่านเท่าไรก็ไม่มีวันจบ และได้อ่านแล้ว บางเล่มถึงห้ารอบ บางเล่มก็สามรอบ ไม่ใช่ว่าอ่านไม่รู้เรื่อง แต่ยิ่งอ่านยิ่งรู้เรื่องและเข้าใจได้มากขึ้นๆ จนไม่อยากจะให้จบ

บางคนก็ถามพี่นักเขียนว่าเมื่อไรจะเขียนหนังสืออีก นอกจากชุดนี้แล้วจะมีออกมาอีกไหม

คำตอบคือ ได้จัดบันทึกความฝันไว้มากมายและเพิ่งจะถอดความบางส่วนเท่านั้นออกมาเป็นหนังสือสิบเล่ม แต่ก็ไม่เคยหยุดฝัน แต่พี่นักเขียนก็ยังไม่ทราบว่าจะเมื่อไรจึงจะถึงเวลาเขียนชุดต่อไป หากชุดนี้เป็นหนังสือเรียนชุดเริ่มต้น ก็เข้าใจว่า ชุดต่อไปน่าจะต้องออกมาเมื่อผู้อ่าน อ่านชุดแรกนี้เข้าใจจนหมดแล้ว มิฉะนั้นชุดต่อไปก็จะเปล่าประโยชน์ เพราะคนที่อ่านชุดแรกนี้ยังไม่เข้าใจจะก้าวกระโดดไปอ่านชุดต่อไปก็จะเข้าใจไม่ได้

ความฝันใดเป็นอดีต ปัจจุบันหรืออนาคต แทบจะไม่มี ความหมายเลย เพราะในมิติของจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ สติสัมปชัญญะ สามารถล่วงรู้อนาคตหรือมองเห็นอดีตได้ไม่ต่างไปจากปัจจุบัน คือทั้งอดีต ปัจจุบันและอนาคต มีอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไป พร้อมกันหมดเป็นปัจจุบัน

สติสัมปชัญญะยามตื่นของเราเท่านั้นที่แยกแยะอดีต ปัจจุบันและอนาคตออกจากกัน

ไม่ว่าท่านอาจารย์อนุบาลจะบอกพวกเราเช่นนี้อีกกี่ร้อยหน สติสัมปชัญญะยามตื่นของเรา พร้อมด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ก็ไม่อาจเข้าใจได้ เพราะเรายึดติดกับการรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าที่รู้เห็นตามเส้นทางแห่งกาลเวลาได้เท่านั้น

การที่พนักเขียนพยายามแนะนำให้เราสติติดตามความฝัน จดจำความฝัน และจดบันทึกความฝัน ก็เพราะความฝันเป็นช่วงเวลาที่ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเราหยุดทำงาน และประสาทสัมผัสที่หกหรือประสาทสัมผัสภายใน หรือการรับรู้ด้วยจิตวิญญาณเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติโดยปราศจากการขัดขวาง

ตราบใดที่เรายังไม่ได้ให้ความสำคัญกับความฝัน และไม่เชื่อถือสติสัมปชัญญะของตัวตนภายในที่ทำหน้าที่รู้เห็นโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติในความฝันได้อย่างคมชัด เราก็คงไม่อาจตระหนักได้ว่า ที่ว่าอดีต ปัจจุบันและอนาคต มีอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไปพร้อมกันหมดนั้น มันเป็นเรื่องจริงได้อย่างไร ต่อเมื่อเรามีสติอย่างคมชัดในความฝัน เราจะรู้ได้อย่างเป็นธรรมชาติในฉับพลัน

ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ และความคิดของคุณน้องที่บอกว่าจะสู้ เป็นจุดเริ่มต้นที่วิเศษที่สุดแล้วค่ะ เพราะเมื่อใดที่เรามีความเชื่อ เจตนาและความปรารถนาที่จะเรียนรู้ จิตวิญญาณของเราจะไฝ่หาความรู้ต่างๆ จนพบอย่างแน่นอนที่สุดค่ะ

คุณ leogirlw99 : จิตวิญญาณเป็นอมตะและดำเนินต่อไปด้วยความปรารถนา ความปรารถนาเป็นปัจจัยที่ทำให้จิตวิญญาณเป็นอมตะ ชอบประโยชน์นี้มากคะ ความปรารถนาเป็นแรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ให้เราเลือกที่จะทำเลือกที่จะเป็นในแบบที่เราต้องการ

อ่านเรื่องของพี่นักเขียนแล้ว ทำให้คิดว่าหากเราเผชิญกับความตายขึ้นมาจริงๆ ทางเลือกของเราอาจไม่ได้มีแค่ทางเดียว บางครั้งเราอาจมีทางเลือกอื่นที่เราสามารถเลือกจะอยู่ต่อไปก็ได้ เรื่องราวทุกเรื่องคำแนะนำทุกคำของพี่นักเขียนช่วยสร้างแรงบันดาลใจ ให้แง่คิด เปลี่ยนมุมมองให้กับใครหลายๆ คน

บอร์ดนี้ เหมือนกับการเรียนแบบ online พี่นักเขียนเป็นครู พวกเราเป็นนักเรียน ไม่เข้าใจตรงไหนครูก็อธิบาย ถ้าพี่นักเขียนไม่มีเมตตาเข้ามาชี้แนะ คำถามบางคำถามก็ยังคงมีตมในคำตอบ แต่ตอนนี้หลายๆ คำถามที่เคลงใจก็เริ่มมีคำตอบให้เราได้เดินถูกทาง ต้องบอกว่ามีความสุขจริงๆ ที่ได้อ่านหนังสือของอาจารย์โนวา ได้คุยกับพี่นักเขียน :-) ขอขอบคุณมากมากค่า

Nova Analai : ตามมาคุยต่อ จาก Alamo, Texas

ในภาวะที่เรียกได้ว่า เผชิญกับความตาย พี่นักเขียนแทบจะไม่มีคำพูดที่จะอธิบายได้อย่างหมดเปลือก แต่ก็พยายามทำอย่างดีที่สุด ขอให้พวกเราช่วยกันป้อนคำถามแล้วกันนะคะ เพราะบ่อยครั้งคำตอบที่ไม่เคยเรียบเรียงเป็นคำพูดได้จะหลั่งไหลออกมาง่ายๆ เมื่อเจ้าของคำถามมาถามเอา

น้องนกพูดถูกที่ว่า ในภาวะใกล้ตายหรือเผชิญกับความตายนั้น เรามีทางเลือกหลายทาง และทั้งหมดก็เป็นทางเลือกที่เกิดจากการตัดสินใจของเราแต่ผู้เดียว

พี่นักเขียนจะขอกล่าวไว้ ณ ที่นี้ และขอให้พวกเรานำไปคิดกันดูก่อน ยังไม่เข้าใจหรือรับไม่ได้ไม่ว่ากัน ต่อไปวันหน้าความเข้าใจของพวกเราจะเคลื่อนเข้าหากันจนเป็นหนึ่งเดียว ณ วันนั้นพี่นักเขียนขอกล่าวทิ้งไว้ให้คิดกันว่า เมื่อเราเผชิญกับความตาย เราจะเป็นผู้ที่ไม่เห็นความตายของตนเอง จากแง่มุมหรือมุมมองที่ผู้อื่นรู้เห็นความตายของเรา หากแต่ว่า เราจะมองเห็นเพียงทางเลือกที่จะดำเนินชีวิตต่อไป แม้ว่าชีวิตที่วุ่นๆ จะเป็นชีวิตที่แตกต่างไปจากชีวิตที่เราเพิ่งจากมา

หากจะกล่าวให้ง่ายลงอีกนิด ก็พูดได้ว่า เมื่อพี่นักเขียนเลือกที่จะไม่ตาย และต้องการทำงานคือเขียนหนังสือชุดนี้ให้จบ พี่นักเขียนไม่ได้กลับไปยังรูปรกายตัวตนเดิม ที่ควรจะถูกทำลายลงด้วยพิษร้ายของแมลงมุม พี่นักเขียนไม่อาจต่อต้าน หรือสร้างปาฏิหารย์ที่ทำให้ร่างกายที่ถูกทำลายกลับคืนสภาพได้

แต่โดยสภาวะจิตแล้ว จิตวิญญาณเลือกที่จะดำเนินชีวิตต่อไปเพื่อทำหน้าที่ที่ยังค้างคาอยู่ให้เสร็จ พวกเราที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่มีหลากหลายเป็นอนันต์ จะต้องนำความรู้นี้มาใช้และทำความเข้าใจกับสถานการณ์นี้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับจิตวิญญาณของพี่นักเขียนคือ จิตวิญญาณได้ก้าวไปสู่เส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นใหม่ ดำเนินชีวิตเป็นบุคคลตัวตนที่คล้ายบุคคลตัวตนเดิม ด้วยร่างกายที่เหลือเพียงรอยกัณฑ์แต่ปราศจากพิษทำลายระบบต่างๆ จิตวิญญาณก้าวล่วงไปสู่เส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นใหม่ที่มีเพียงบางสิ่งบางอย่างคล่องจงหรือทับเส้นกับการเป็นบุคคลตัวตนในร่างเดิม มีสัมพันธภาพกับบุคคลบางคนต่อจากเดิม

แต่ตามความเป็นจริงแล้ว หลังจากประสบการณ์นั้น ชีวิตของพี่น้องเขียนผกผันไปจากเดิมจนแทบจะเรียกได้ว่า ได้ไปเกิดใหม่ ในโลกแห่งความเป็นจริงโลกใหม่ เพราะสัมพันธ์ภาพที่พี่น้องเขียนเคยมีกับคนรู้จัก ได้เปลี่ยนแปลงไปหมดก็ว่าได้ คนที่เคยรักชอบพอกัน ก็ล้มหายตายจากไป บางคนก็ย้ายถิ่นฐาน บางคู่ที่เรารู้จักและเคยรักกันดี กลับกลายเป็นหย่าร้าง และแยกย้ายจนหายไปจากชีวิตของพี่น้องเขียน ร้านค้าที่เคยตั้งอยู่บนถนนสายหนึ่งๆ มานานกว่า 20 ปีก็ปิดลงโดยไม่รู้ๆ ปิดไปเมื่อไร ตึกใหม่ๆ ก็เกิดขึ้นบนถนนสายที่เราไม่ได้ผ่านไปเพียงแค่วันไม่กี่วัน

หากเรารู้จักติดตามด้วยสติสัมปชัญญะ ที่จะมองเห็นความแปลกเปลี่ยนเหล่านี้ ที่อาจเกิดขึ้นข้ามคืน หรือภายในเวลาไม่กี่วัน และเราก็ประหลาดใจกับมันเสมือนว่า เราก้าวล่วงไปสู่ชีวิตใหม่ เราก็ไม่เคยตระหนักว่า ความรู้สึกที่ว่า ฉันกำลังเผชิญกับชีวิตใหม่ ฉันรู้สึกเสมือนว่าเป็นคนใหม่ ฉันรู้สึกแปลกกับสภาพแวดล้อมใหม่นี้ เหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงแค่ความรู้สึกลมๆ แล้งๆ หากแต่ว่ามันคือความเป็นจริง

จิตวิญญาณเปลี่ยนวิถีการจذبด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่เส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นทางใหม่ๆ เสมอ ไปสู่ชีวิตใหม่ ตัวตนใหม่ รูปร่างใหม่ เสมอ

มองหาเงื่อนงำของสิ่งๆ พี่น้องเขียนกล่าวถึงนี้ได้จากชีวิตประจำวัน แล้วพวกเราจะเข้าใจได้ไม่มากนักน้อยกว่า มันเป็นเพียงความเป็นจริงที่เกิดขึ้นอยู่ทุกวันเวลา หากแต่ว่า เราไม่เคยยอมรับที่จะรู้จักมันมาก่อน

ทางเลือกของเราจึงไม่ได้เกิดขึ้น ณ จุดที่เราเผชิญกับความตายเท่านั้น หากแต่เราเผชิญกับทางเลือกอยู่ทุกขณะที่เราเผชิญกับจุดผกผันแห่งความนึกคิด เมื่อใดที่เราเผชิญกับจุดผกผันแห่งความนึกคิด เราจะทำอะไร จะตัดสินใจไปในทิศทางใด เราก็สร้างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ขึ้นมาอย่างน้อยสองทางขึ้นไป จากหลายๆ ทางที่เราคิดว่าอาจจะเป็นไปได้ และเส้นทางหนึ่งๆ ที่เราเลือก ก็กลายเป็นเส้นทางแห่งความเป็นจริง แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า เส้นทางอื่นๆ นั้นมลายหายไป หากแต่ว่ามันดำเนินต่อไปเป็นโลกแห่งความเป็นจริงในมิติอื่นที่เราไม่ได้ติดตามไปจذبจ่อเท่านั้น แต่รูปร่างของเราที่ดำเนินชีวิตไปในเส้นทางเหล่านั้น พร้อมด้วยสติสัมปชัญญะของมัน

เราเห็นเส้นทางอื่นๆ และตัวตนอื่นๆ เหล่านั้นที่เราไม่ได้เลือกมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงของเราได้ในความฝัน และไม่ว่าเราจะเรียกตัวตนเหล่านั้นพร้อมด้วยประสบการณ์ชีวิตของมันว่า ตัวตนในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต มันก็พร้อมเสมอที่จะให้เราเลือกมาสู่ปัจจุบัน และเราก็กำลังทำเช่นนั้นอยู่เสมอทุกคืนยามอย่างเป็นธรรมชาติ

คุณ vir : ผมกำลังอ่านหนังสืออิสระแห่งความปรารถนาอยู่ครับ มีข้อสงสัยอยากเรียนถามพี่น้องเขียนว่า ในหนังสือหน้า 28-29 ที่กล่าวถึงความรู้สึกนึกคิดที่แปลงสภาพเป็น “วัตถุสิ่งของ” “เหตุการณ์” ต้องการสื่ออะไรครับ ที่ยกตัวอย่าง ตุ๊กตา ที่วางบนชั้นวางของที่ไม่มีอยู่แล้ว แต่ถ้ายังมีความทรงจำอยู่ ตุ๊กตา ก็จะวางอยู่ที่นั่น ในโลกแห่งความเป็นจริง ในกาลเวลาเสมอ อ่านแล้วทะแม่งๆ ครับ ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรกับเราเลย ก็แค่ความทรงจำ เอ้อ อีกอย่างหนึ่งครับ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดลุ่มลึกคืออะไรครับ ต่างจากอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดทั่วไป อย่างไร ยกตัวอย่างให้ดูหน่อยครับ ขอขอบคุณครับ

Nova Analai : ตอบคำถามจาก Alamo, Texas

ท่านอาจารย์อนาลัยพยายามจะสอนให้เราเข้าใจในธรรมชาติแห่งความเป็นจริงที่ว่า สรรพสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏในโลกทางกายภาพล้วนมีต้นกำเนิดของมันมาจากโลกแห่งความเป็นจริงอันเป็นจินตภาพ การที่เราทั้งหลายรู้เห็นสิ่งต่างๆ ได้ในโลกทางกายภาพของเรานั้น เราได้เห็นผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ซึ่งเป็นอวัยวะทางกายภาพที่แปลงข้อมูลอันเป็นจินตภาพมาเป็น รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสส่วนหนึ่ง แต่ยังมีข้อมูลทางจินตภาพอีกส่วนหนึ่งที่แปลงสภาพเป็นอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด ซึ่งสำหรับคนทั่วไปแล้ว ข้อมูลที่รับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าเท่านั้น ที่เรามักเข้าใจว่า เป็นของจริง แต่ข้อมูลอื่นๆ ที่เป็นเพียงอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดนั้น มันจับต้องไม่ได้ เห็นหรือรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าไม่ได้ เราก็มักตัดสินง่าย ๆ ว่า มันไม่ใช่ของจริง

ตุ๊กตาที่เคยอยู่บนหิ้ง และถูกโยนทิ้งไปแล้ว ในโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพ ตุ๊กตาดังนั้นไม่ได้มีอยู่ในภาวะที่เป็นกายภาพที่จะจับต้องและรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า เราก็มักจะปฏิเสธว่า มันไม่มีจริงอีกต่อไปแล้ว

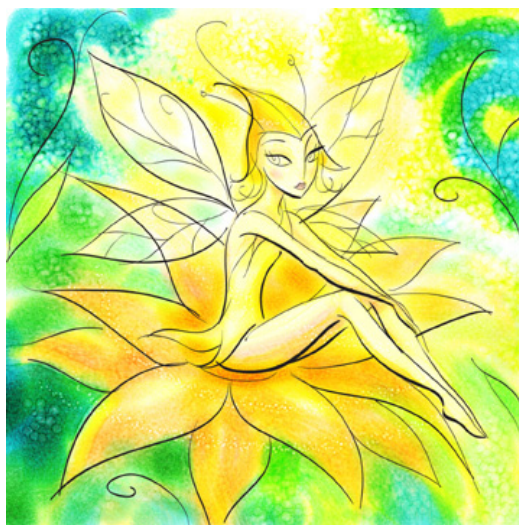
หากเราไม่กล่าวถึงตุ๊กตา แต่ลองหันมาพิจารณาถึงบุคคลที่เรารักที่สุดในชีวิต และเขาได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เราารู้สึกได้หรือไม่ว่า เขาไม่ได้หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยเลย แม้ว่าเราจะปราศจากความรับรู้ความเข้าใจในธรรมชาติของจิตวิญญาณ แต่เราก็คงไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่า เขาผู้นั้นยังคงมีความเป็นจริงอยู่ในความทรงจำของเรา และแม้ว่ามันจะเป็นเพียงความทรงจำ มันก็มีความหมายกับเรามาก และไม่ใช่เรื่องไร้สาระเลย หากเรามีความผูกพันกับผู้ตายอย่างลึกซึ้ง หลายคนๆ จะพบว่า ยามหลับ ยามฝัน ที่ฝันถึงบุคคลที่เรารัก หากเขาเป็นพ่อแม่หรือลูกของเรา เราจะตื่นมาพร้อมกับความรู้สึกถึงสัมผัส ถึงความอบอุ่นและความรักความผูกพันที่ยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่จีจาง มันเป็นอารมณ์และความรู้สึกที่ลุ่มลึก แตกต่างไปจากอารมณ์อื่นๆ ที่เราอาจปลื้มมันทั้งได้ง่ายๆ โดยไม่ต้องแยะแสรหรือหวนคิดถึงมันเลย ผู้ที่เผชิญกับความฝันในลักษณะดังกล่าวนี้ มักตื่นขึ้นมาพร้อมกับเล่าให้ผู้อื่นฟังว่า เมื่อคืนนี้คุณพ่อมาหาในความฝัน จะมีคนที่บอกว่า “พ่อฉันตายไปนานแล้ว เมื่อคืนนี้ฝันไร้สาระเห็นพ่อมากอดและให้ความรักที่ไม่มีจริงอีกต่อไปแล้ว พ่อก็ปราศจากตัวตนและความเป็นจริงไปนานแล้ว”

พวกเรามักตีความหมายสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไป บางสิ่งบางอย่างที่เราเห็นในคุณค่าของมัน มันก็มีความเป็นจริงได้มากกว่าสิ่งที่ปราศจากคุณค่า

ที่นี้ลองกลับไปพิจารณาตุ๊กตาที่เคยอยู่บนหิ้งอีกครั้ง การแยกแยะสิ่งต่างๆ ด้วยความเชื่อและความเข้าใจดีๆ ในโลกแห่งความเป็นจริงที่เรารู้จักตามเส้นทางแห่งกาลเวลาเพียงโลกเดียว ทำให้เราไม่อาจจะเข้าใจหรือตระหนักได้ว่า การสถิตย์อยู่และดำเนินต่อไปของสิ่งที่เคยเป็นอดีต ไม่ว่าจะเป็นสิ่งไม่มีชีวิตเช่นตุ๊กตาหรือสิ่งมีชีวิต เช่นบุคคลที่เรารัก ก็ยังคงมีอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินต่อไปในมิติอื่นที่เราไม่เห็นไม่ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่รู้เห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสภายใน ในความฝัน มีก็คนที่เคยฝันถึงสิ่งของที่เป็นของรักของหวงที่หายไปนานแล้ว ฝันถึงบ้านเก่าที่เคยอยู่ แต่บ้านได้ถูกรื้อทิ้งไปหลายปีแล้ว แต่ทำไมจึงฝันว่า เราดำเนินชีวิตต่อไปในบ้านหลังนั้น

หากเราใช้เพียงประสาทสัมผัสทั้งห้าเป็นมาตรฐานที่จะวัดความเป็นจริงทั้งหมดที่เราได้เห็น เรามักจะพบว่า มีหลายสิ่งหลายอย่างในโลกทั้งยามตื่น ยามหลับ และยามฝันที่เราไม่อาจเข้าใจได้ และอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นมักทำให้เรารู้สึกโมโห ฉุนเฉียวกับสิ่งที่รับรู้หรือเข้าใจไม่ได้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่ถ้าเราเปิดใจให้กว้างอีกนิด และหัดรับรู้สิ่งต่างด้วยอารมณ์อันลุ่มลึกอย่างเป็นธรรมชาติ อันได้แก่อารมณ์อยากรู้ ใฝ่รู้ ใฝ่หาความรู้ อันเป็นภาวะตามธรรมชาติของจิตวิญญาณ นอกจากเราจะพบว่า นอกเหนือไปจากการรู้เห็นและเข้าใจสิ่งต่างๆ ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าที่เราเรียกมันว่าของจริงแล้ว เราสามารถรู้เห็นและเข้าใจสิ่งต่างๆ ผ่านประสาทสัมผัสที่หก หรืออารมณ์และความรู้สึกนึกคิดอันลุ่มลึกของเราได้อีกด้วย แม้ว่ามันจะจับต้องไม่ได้ แต่เราก็จะตระหนักได้ว่า มันคือของจริง

วิทยาศาสตร์สอนให้เราเชื่อแต่**สิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าเท่านั้น และเรียกมันว่าความเป็นจริง** ดังนั้นสิ่งต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากนั้น กลายเป็นสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์เรียกมันว่า **สิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ และไร้ความเป็นจริง** จะมีนักวิทยาศาสตร์ก็ท่าน ที่เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่คนรักคนใกล้ตัวที่ตายจากไป มาเข้าฝันแล้วตื่นขึ้นมาโดยปราศจากอารมณ์อันลุ่มลึกแล้วกล่าวว่า มันช่างไร้สาระเสียจริง

คุณ khajornwan : วันนี้อาจจะขอความรู้จากพี่นักเขียนในเรื่องการถอดจิตเพราะเห็นพี่นักเขียนเขียนไว้ในหนังสือโลกแห่งความจริงหลากหลายมิติ ก่อนอื่นก็อยากขอเล่าประสบการณ์ส่วนตัวให้พี่นักเขียนช่วยวิเคราะห์ก่อนนะคะ

เมื่อประมาณ 10 กว่าปีที่ผ่านมามีอาการได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมตามแนวสติปัฏฐาน 4 คือ กำหนดทุกอิริยาบถทั้ง กาย เเดิน ยืน นั่ง นอน แต่เมื่อนั่งสมาธิก็สัมผัสรับรู้ว่ามีสิ่งหนึ่งที่ซ่อนอยู่ภายในร่างกาย ซึ่งมีอารมณ์ ความรู้สึก นึกคิด แต่จะไม่ยอมอยู่ในสมาธิทำให้ต้องใช้พลังของตัวเองมากพอสมควรในการกำหนดอาจารย์ที่คอยสอบถามก็จะให้กำหนดรู้มาตลอด และบอกว่าสมาธิของเราสูงกว่าสติจึงต้องฝึกเพื่อให้สมาธิกับสติดำเนินไปพร้อมๆ กัน แต่อย่างไรก็ตามปัญหาที่ตัวเองกลัวที่สุดก็คือตอนเข้านอนก่อนที่จะหลับมักจะมีความรู้สึกเหมือนตัวเองถูกระชากออกไปอย่างแรง ในตอนนั้นจะเป็นลักษณะเหมือนถูกเหวี่ยงให้ไปชนตามผนังห้องหรือเพดานห้อง และมีความรู้สึกเจ็บด้วยในขณะที่เกิดขึ้นก็กำหนดตลอดเวลาว่ารู้หนอ แต่เมื่อความกลัวเกิดขึ้นมากก็จะนึกถึงอาจารย์ให้มาช่วยด้วย ก็ยังไม่หายจากอาการนี้ จนเมื่ออาจารย์ที่สอบถามท่านนั้นได้เสียชีวิตไปก็ไม่กล้าปฏิบัติธรรมด้านนี้อีก

ต่อมาประมาณ ปี 2546 ไม่ทราบด้วยเหตุผลใดที่ทำให้ตัวเองได้เข้าไปเรียนวิชาพลังจักรวาลในตอนนั้นคิดว่าต้องการเรียนเพื่อฝึกจิตแต่พอเข้าเรียนอาจารย์ก็สอนแต่เรื่องการรักษาโรค และต้องเรียนไปตามระดับชั้น แต่พอเรียนระดับสูงขึ้นไปเรื่อยๆ อาจารย์ก็กลับบอกว่าเป้าหมายของการเรียนวิชานี้จริงๆ แล้ว เป็นการเรียนเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณให้รู้แจ้ง จึงถึงบางอ้อขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตามปัญหาเดิมๆ ก็ยังอยู่ ก็คือก่อนนอนหลับจะมีความรู้สึกเหมือนถูกระชากออกไปอย่างแรง แต่ครั้งนี่การพุ่งออกไปของจิตวิญญาณกลับไปไกลและเร็วมาก เช่น ถูกระชากออกไปนอกโลกและหมุนควงไปรอบๆ โลก ซึ่งยิ่งทำให้กลัวมากขึ้นไปอีก เมื่อเกิดอาการดังกล่าวมีวิธีเดียวเท่านั้นที่นึกได้คือร้องเรียกให้อาจารย์ใหญ่ให้ช่วย ซึ่งบางครั้งท่านก็ช่วย แต่บางครั้งก็ไม่ช่วย และอาจารย์ก็ได้เคยกล่าวไว้ในระดับที่ตนเองเรียนอยู่ว่า ในระดับนี้ยังไม่อนุญาตให้นักเรียนถอดจิตเนื่องจากว่าเรายังมีพลังไม่พอ และเมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาก็เพิ่งจะทราบข่าวว่าอาจารย์ใหญ่ได้ละสังขารไปแล้ว แต่ก่อนหน้านั้นเหมือนตัวเองคุยกับตัวเองว่าไม่ต้องกลัวยังงั้นอาจารย์ก็ยังไม่อยู่กับเราเสมอ ณ ตอนนั้นก็ยังไม่รู้เลยว่าตัวเองจะมีโอกาสได้เรียนต่อในระดับต่อไปหรือไม่

แต่ก็ไม่ทราบด้วยเหตุผลใดอีกเหมือนกันที่ทำให้ขจรวรรณติดตามพี่นักเขียนเข้ามาในห้องวิทย์ฯ นี้ และกำลังศึกษาหนังสือของท่านอาจารย์อนาลัยอยู่ที่หวังว่าพี่นักเขียนจะแนะนำอะไรให้บ้าง เพราะขจรวรรณไม่ได้ยึดติดกับอาจารย์ แต่มั่นใจว่ามวลความรู้ทั้งหลายต่างก็เป็นสัจธรรม อีกอย่างเคยถามในเว็บของ novaanalai ครั้งหนึ่งแล้ว พี่นักเขียนแนะนำว่าให้กำหนดจิตก่อนนอนว่าเราต้องการรู้เห็นอะไรและต้องการไปไกลแค่ไหนนั้นได้ลองไปฝึกแล้วตัวเองก็มักจะมีปัญหาเวลาที่ออกจากสมาธิใหม่ๆ มักจะคิดอะไรไม่ออกเหมือนลืมนึกถึงตัวเองต้องการในขณะที่อยู่กับสภาวะทางกายภาพ ขนาดเพียงแค่ว่าประโยคสั้นๆ ยังเรียงผิดเรื่องถูกเลยคะ แต่อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นก็ยังไม่ปรากฏอาการดังกล่าวอีกเลยคะ

Nova Analai : ส่งใจมาให้จาก Keller, Texas

ก่อนอื่นพี่นักเขียนขอให้คุณน้องขจรวรรณทำความเข้าใจในแนวของท่านอาจารย์อนาลัย สักนิดหนึ่งนะคะ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าหลักการหรือความเป็นจริงของท่านแตกต่างไปจากความเป็นจริงที่คุณน้องศึกษามา พี่นักเขียนเข้าใจว่า สัจธรรมมีอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ในประสบการณ์ประจำวันที่เราพบเห็นจาก

ธรรมชาติ คือแม่แต่มืดและแสงสว่าง ก็เป็นครูบาอาจารย์ให้เราได้ไม่น้อยไปกว่ามนุษย์และครูบาอาจารย์เบื้องบน ความแตกต่างของข้อมูลความรู้ที่เราได้รับมักแตกต่างกันที่ค่านิยมที่ใช้เท่านั้น

ที่คุณน้องอธิบายว่า เมื่อฝึกฝนไปถึงจุดหนึ่งแล้ว สมาธิสูงกว่าสติ พี่นักเขียนขออธิบายตาม ท่านอาจารย์อนุบาลนะคะ ลองคิดตามในทิศทางนี้ดู

ท่านอาจารย์อนุบาลกล่าวว่า สติสัมปชัญญะคือ การจดจ่ออันคมชัดของจิตวิญญาณ โดยธรรมชาติ แล้วมันเป็นหนึ่งเดียวแยกส่วนไม่ได้ และทำงานพร้อมกันหมด แต่ท่านแยกสติสัมปชัญญะออกเป็นสามส่วนให้เข้าใจ ได้ง่ายขึ้นว่า เรามี

1. สติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายใน ในโลกภายใน อันเป็นสติสัมปชัญญะของตัวตน ที่เป็นจินตภาพ เราได้เห็นการทำงานของสติสัมปชัญญะส่วนนี้ได้ในความฝันอันคมชัดและในสมาธิ

2. สติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับร่างกายหรือรูปกาย อันเป็นสติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับร่างกายในระดับเซลล์ ทำให้ร่างกายดำเนินชีวิตและหน้าที่ที่เราแม้ว่าเราไม่ได้เข้าไปควบคุมในระดับจิตสำนึก แต่มันก็ทำหน้าที่ได้โดยอัตโนมัติ เช่น หายใจ เดิน ยืน นั่ง นอน ได้โดยเราไม่ต้องมีสติรู้เห็นการสวดลมหายใจ หรือ การบังคับควบคุมกล้ามเนื้อ มันเป็นไปโดยปราศจากการคิดว่าจะต้องทำอะไรจึงจะเป็นไปได้ เสมือนว่ามีคนหายใจให้ จะเดินก็แค่คิดไม่ได้ต้องวางแผนว่าจะใช้กล้ามเนื้อและเส้นเอ็นอย่างไรจึงจะ ยืน เดิน นั่ง นอนได้ เป็นต้น

3. สติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายนอก อันเป็นสติสัมปชัญญะของตัวตนที่เรา รู้จักว่า คือเรา เป็นของเรา

เมื่อเราฝึกสมาธิ เป้าหมายของการให้รู้แจ้ง คือการทำให้เราเห็นสติสัมปชัญญะและการทำงานของมันอย่างครบถ้วน การฝึกยืน เดิน นั่ง นอน ทุกอิริยาบถก็เพื่อให้เราสามารถติดตามรู้เห็นสติสัมปชัญญะส่วนที่จดจ่อกับรูปกายได้ด้วยสติสัมปชัญญะส่วนที่เคยจดจ่อกับเพียงตัวตนภายนอก

การฝึกฝนในทิศทางของท่านอาจารย์อนุบาลที่พี่นักเขียนมานำเสนอก็ดี หรือการฝึกสมาธิที่ทำให้พบกระแสแห่งความรู้สึกนึกคิดอีกกระแสหนึ่งที่แตกต่างไปจากสติสัมปชัญญะตามปกติที่รับรู้สิ่งต่างๆ ผ่านประสาทสัมผัสภายนอก ก็เป็นการฝึกฝนที่ทำให้เราเห็นสติสัมปชัญญะและการทำงานของส่วนที่จดจ่อกับตัวตนภายในอันเป็นจินตภาพ

การฝึกฝนทั้งหมดที่ทำให้รู้แจ้งคือ การทำให้สติสัมปชัญญะที่เคยทำงานแยกส่วน ไม่รู้ไม่เห็นกัน รวมกันเป็นหนึ่งเดียว และรู้เห็นอย่างคมชัดได้ไม่น้อยไปกว่ากัน ซึ่งจะยังผลให้เราตระหนักได้ว่า อารมณ์ จินตนาการ และความรู้สึกนึกคิดของเรา ส่งผลกระทบต่อร่างกายหรือรูปกายของเรา ต่อภาวะอันเป็นกายภาพและจินตภาพของเราอย่างแยกจากกันไม่ได้

ยามตื่น อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเรา เป็นไปตามความเชื่อส่วนบุคคล หากเราเชื่อว่า เราจะป่วยเมื่อได้รับการรุกรานของเชื้อโรค เมื่อเราไปอยู่ในสถานที่ต่างๆ ที่ทำให้เรารู้สึกไม่ปลอดภัย เราก็รับเอาเชื้อโรคและความป่วยไข้มาด้วยความเชื่อว่าจะป่วย อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดจึงเป็น ปัจจัยก่อเกิดโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพตามความเชื่อส่วนบุคคล

ยามฝัน หรือยามที่จิตเป็นสมาธิ อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเรา ยังคงเป็นไปตามความเชื่อ หากความบิดเบือนที่เกิดจากการรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้ายามตื่น ที่เคยรู้แต่เพียงภาวะทางกายภาพขาดหายไป ทำให้การรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสภายในหรือประสาทสัมผัสที่หกทำงานได้โดยปราศจากการขัดขวาง ทำให้เราเห็นภาวะทางจิตภาพอันเป็นต้นกำเนิดของภาวะทางกายภาพได้ชัดเจนขึ้น

ดังนั้น เมื่อเราอยู่ในความฝันก็ดี ภาวังค์สมาธิก็ดี เราน่าความเชื่อที่ไม่ถูกต้องติดตามเข้าไปรู้เห็น และเผชิญกับประสบการณ์ต่างๆ ภายใน ไม่มากก็น้อย เมื่อเราคิดว่า สติสัมปชัญญะของเรามีการแบ่งแยก แยกส่วน มันก็ทำให้เราเข้าใจอย่างบิดเบือนตามไปด้วยโดยไม่รู้ตัวว่า จิตวิญญาณของเราแยกส่วน เมื่อทำสมาธิ จิตวิญญาณส่วนหนึ่งกลายเป็นพลัง อีกส่วนหนึ่งด้อยพลัง และก่อให้เกิดความขัดแย้ง

อาการที่คุณนั่งรู้สึกเสมือนว่าถูกเหวี่ยงออกไป และรู้เห็นภาวะนั้นๆ และรับเอาความเจ็บเสมือนถูกกระแทกข้างฝา เกิดจากความเชื่อในการแบ่งแยกของสติสัมปชัญญะหรือการแบ่งแยกของจิตวิญญาณ ซึ่งตามธรรมชาติแล้วในภาวะดังกล่าวนี้ ตัวตนของเราเป็นตัวตนภายในอันเป็นจิตภาพที่พุ่งออกไปพร้อมกับการจดจ่อ ส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณ ไม่ใช่พุ่งออกไปพร้อมกับตัวตนโปร่งแสงอย่างเป็นกลุ่มก้อนอีกตัวหนึ่งหรือจิตวิญญาณทั้งดวง นอกจากนี้เมื่อเราคิดถึงตัวตนภายในด้วยความคิดความเชื่อของตัวตนภายนอก เราก็ยังคงยึดติดกับภาวะทางกายภาพซึ่งไม่ได้มีอยู่อีกแล้ว เราจึงเผชิญกับการกระแทก การชนกับข้างฝา การเจ็บกาย

ภาวะดังกล่าวนี้ เป็นไปหรือเกิดขึ้นในจิต เกิดขึ้นกับตัวตนภายในอันเป็นจิตภาพ ซึ่งมีความเป็นจริงไม่น้อยไปกว่าความเป็นไปที่เกิดขึ้นกับตัวตนทางกายภาพหรือตัวตนภายนอกในโลกแห่งความเป็นจริง ยามตื่น ซึ่งท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่า มันเป็นต้นกำเนิดของรูปร่างและภาวะภายนอกหรือตัวตนภายนอก

ความเชื่อของเราทำให้เราเผชิญกับประสบการณ์อันเป็นภาวะจิตด้วยการนำเอาอารมณ์ จินตนาการ และความรู้สึกนึกคิดของตัวตนภายนอกไปเป็นมาตรฐาน รู้เห็นและเผชิญกับประสบการณ์ในโลกภายใน มันจึงทำให้เราชนฝา ซึ่งไม่มีอยู่จริง เจ็บกายซึ่งไม่มีอยู่เป็นกายภาพเช่นกัน

เมื่อพี่นักเขียนแนะนำให้คุณนั่งตั้งสติก่อนนอน และยังผลให้ไม่เผชิญกับประสบการณ์ดังกล่าวนี้อีก มันเป็นเพราะเหตุว่า การตั้งจิตก่อนนอน ทำให้ความเป็นหนึ่งเดียวของสติสัมปชัญญะสามส่วนเกิดขึ้น การแบ่งแยกตัวตนก็หายไป เมื่อมีสติสัมปชัญญะที่ทำงานเป็นหนึ่งเดียว มันก็ติดตามรู้เห็นประสบการณ์จากโลกภายนอกอันเป็นกายภาพยามตื่น เข้าไปสู่โลกแห่งจิตภาพภายใน ในสมาธิหรือความฝัน การแปลงรูปร่างหรือการจดจ่อกับรูปร่างก็เปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติอยู่แล้ว คือเปลี่ยนไปตามวิถีการจดจ่อของจิตวิญญาณ รูปร่างในความฝันหรือสมาธิซึ่งเป็นจิตภาพจึงดำเนินไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่เอาขีดจำกัดของรูปร่างยามตื่นอันเป็นจิตภาพติดอารมณ์ไปด้วย

ครูบาอาจารย์ที่แท้จริงไม่เคยทอดทิ้งหรือจากพวกเราไปไหน ทั้งยามตื่น ยามหลับ ยามฝัน ยามตาย และยามที่เราเลือกไปถือกำเนิด ท่านสถิตย์อยู่กับเราตลอดเวลา โดยปราศจากร่างกายตัวตน หากเราตระหนักได้ในความเป็นจิตภาพของท่าน อันได้แก่การสถิตย์อยู่ในภาวะที่เป็น ความรู้ ซึ่งคือแก่นแท้ของจิตวิญญาณ เราจะพบว่า ท่านยังคงอยู่กับเราเสมอและขยายตัวไปกับการพัฒนาของจิตวิญญาณ หรือการพัฒนาด้วยการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ของเรา กล่าวได้ว่า ท่านเป็นหนึ่งเดียวกับจิตวิญญาณของเราอันมีแก่นแท้เป็นความรู้ที่ปราศจากหน่วยนับ ปราศจากปริมาตรหรือปริมาณ แต่พร้อมเสมอที่จะขยายตัวและแตกแขนง

ไม่มีครูบาอาจารย์ใดๆ ที่ทอดทิ้งลูกศิษย์เพียงแค่การตายของร่างกายเนื้อหนัง เช่นเดียวกันกับที่พ่อแม่ที่รักลูกโดยปราศจากเงื่อนไข ย่อมไม่มีวันทอดทิ้งลูก เพียงเพราะการจากกันหรือถูกแยกจากกันด้วยเพียงช่องว่าง ระยะทางและกาลเวลา

คุณ vir : ขอบคุณพี่นักเขียนครับ ผมพอเข้าใจแล้วครับ ในโลกแห่งความจริงหรือโลกทางกายภาพ มนุษย์มักจะยึดติดอยู่กับระบบประสาทสัมผัสทั้งหลาย นั่นก็คือ “อตตะ” และสิ่งที่ท่าน อ.อนาลัย สอนนั้น เราต้องพยายามละกรอบที่เป็นอตตะของเราก่อน ถูกไหมครับ จึงจะเข้าใจได้ถ่องแท้ได้ ส่วนความรู้สึกนึกคิดลุ่มลึก เป็นอารมณ์รู้สึกนึกคิดที่มีความเข้มข้น ลึกซึ้งทำนองนี้ไซ้ไหมครับ พี่นักเขียนอย่าเพิ่งรำคาญผมนะครับ คือผมอ่านหนังสือไปก็เกิดคำถามมาเรื่อยๆ ครับ คืออยากทราบว่า ความคิด ความเชื่อ ของเราสร้างอิทธิพลต่อเหตุการณ์ วัตถุสิ่งของ และจะรวมถึงตัวของบุคคลอื่นด้วยไหมครับ เช่น การสาปแช่ง การแผ่เมตตา

ขอลถามพี่นักเขียนอีกอย่างครับ ในหนังสืออิสระแห่งความปรารถนา หน้า ๑๔๙ ไม่เข้าใจครับ “ผู้มีโอกาสสูงกว่า มักกลัวธรรมชาติของตัวตนภายใน และตระหนักถึงพลังอำนาจที่พวกเขาพยายามจะเก็บกด” ขอบคุณครับ

Nova Analai : ดีใจค่ะที่พอจะช่วยคลี่คลายความสงสัยให้ได้บ้างไม่มากก็น้อย การซักถามของพวกเรา คือการเรียนรู้ของพี่นักเขียนด้วยเช่นกันค่ะ เพราะฉะนั้นก็ต้องขอบคุณที่ช่างซัก

ที่ว่า **อยากทราบว่า ความคิด ความเชื่อ ของเราสร้างอิทธิพลต่อเหตุการณ์ วัตถุสิ่งของ และจะรวมถึงตัวของบุคคลอื่นด้วยไหมครับ เช่น การสาปแช่ง การแผ่เมตตา**

ข้อนี้ อธิบายตามคำสอนของท่านอาจารย์อนาลัยได้ว่า เราสร้างโลกแห่งความเป็นจริงของเราด้วยความเชื่อของเราเอง ซึ่งรวมถึงเหตุการณ์ทั้งหมดในชีวิต วัตถุสิ่งของตลอดจนร่างกายของเราและบุคคลตัวตนทั้งหลายในโลกของเราด้วย แม้คนที่รักและเมตตาเรา หรือสาปแช่งเรา ก็เรียกได้ว่า เราสร้างสถานการณ์และสร้างบุคคลเหล่านั้นขึ้นมาในชีวิต ในละครของชาติภพของเรา เพื่อเป็นปัจจัยในการทำทายและทำให้เราต้องขวนขวายที่จะเรียนรู้เพื่อพัฒนาจิตวิญญาณต่อไปด้วยการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ เปลี่ยนความเชื่อที่ว่า เขาสาปแช่งเรา เป็นความรู้ที่ว่า เขาปรารถนาสิ่งดีๆ ให้เกิดในชีวิตของเขา แต่เมื่อเขาคาดหวังว่าเราจะเป็นผู้ให้การช่วยเหลือเขา แต่เรากลับไม่ช่วย แม้ว่าเขาจะมองเห็นว่าเราช่วยเขาได้ เราเองเป็นผู้ที่เชื่อว่าเขาสาปแช่งเรา เมื่อเราอยู่ในสถานภาพที่มีโอกาสสูงกว่า หรือมีความสามารถสูงกว่า และเผชิญกับผู้มีโอกาสด้อยกว่า ความสามารถน้อยกว่า ความเชื่อของเราเป็นไปได้อย่างไร คือ เขาอวยพรเราและชื่นชมเราทางหนึ่ง หรือ เขาอิจฉาเราและสาปแช่งเราอีกทางหนึ่ง ทางใดละคือความเป็นจริงและทางใดคือความเชื่อ

ความรู้ทำให้เราเผชิญกับการให้และความรักอันปราศจากเงื่อนไข และสัมผัสรู้ได้ด้วยอารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดที่เป็นไปในทางบวกเสมอ ส่วนความเชื่อมักทำให้เรารู้สึกหมดพลังอำนาจ หวาดกลัว แยกแยะและเผชิญกับความรู้สึกนึกคิดในแง่ลบ เพราะ**ไม่มีจิตวิญญาณใดๆ ชัดขวางพัฒนาการของจิตวิญญาณอื่นๆ จิตวิญญาณทั้งหลายเป็นหนึ่งเดียวกัน พร้อมด้วยความรู้ความสามารถอันเสมอเหมือนต้นกำเนิด**

ขอลามพี่น้องเขียนอีกอย่างครับในหนังสืออิสระแห่งความปรารถนา หน้า ๑๔๙ ไม่เข้าใจครับ “ผู้มีโอกาสสูงกว่า มักกลัวธรรมชาติของตัวตนภายใน และตระหนักถึงพลังอำนาจที่พวกเขาพยายามจะเก็บกด”

ตอบคำถามนี้ต่อจากคำตอบแรกนะคะว่า แต่พวกเราไม่ได้มีความรู้เสมอเหมือนกันในส่วนที่ว่า เราจะเอาความรู้ความสามารถที่เสมอเหมือนกันกับต้นกำเนิดของเรามาใช้ได้อย่างไร เราถูกปิดกั้นด้วยความเชื่อ ส่วนบุคคลซึ่งไม่เหมือนและไม่เท่ากัน กล่าวได้ว่ามีความเชื่อที่บิดเบือนมากเท่าไร ก็นำความรู้ความสามารถมาใช้ได้น้อยเท่านั้น ต่อเมื่อเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ได้มากเท่าไรก็นำความรู้ความสามารถจากต้นกำเนิดมาใช้ได้มากเท่านั้น

คนที่มีโอกาสสูงกว่าจึงหมายถึงผู้ที่มีความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ได้มาก แต่กลัวที่จะเปลี่ยน เพราะจิตวิญญาณรู้ว่า หากเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ได้มากเท่าไร จิตวิญญาณก็จะทำให้เรามีได้เป็นได้ ทำได้มากเท่านั้น มันอาจฟังดูประหลาด แต่ลองคิดตามตัวอย่างง่ายๆ นี้นะคะว่า เรามักคิดว่า ใครๆ ก็อยากเก่ง อยากรวย อยากมีสุขภาพดีด้วยกันทุกคน

แต่ตามความเป็นจริงแล้ว มีคนจำนวนไม่น้อยที่กลัวว่า เก่งแล้วจะขาดคนอวยพรและถูกอิจฉาริษยา รวยแล้วจะขาดเพื่อน มีสุขภาพดีแล้วจะขาดคนเห็นใจ

ความเชื่อเหล่านี้ทำให้ผู้ที่มีโอกาสที่จะเป็นไปได้สูง **ปิดกั้นตนเองจากความเป็นไปได้โดยไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นการเก็บกดพลังอำนาจตามธรรมชาติของตัวตนภายใน ที่รู้ว่า จิตวิญญาณสามารถจะมีได้ ทำได้ เป็นได้ ด้วยพลังอำนาจที่เสมอเหมือนกันกับต้นกำเนิด**

คุณ บ้านไม้ : การจะเข้าถึงเรื่องบางสิ่งบางอย่าง ไม่จำเป็นต้องใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า สัมผัสด้วยประสาทสัมผัสที่หก เรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสที่หก และจิตวิญญาณ ไซโคมคะ จะไปอ่านหนังสือของพีคินี่ที่ทำงานคะ เพราะว่าเดี๋ยวจะไปทำงานแล้ว ขอให้คินี่งานไม่ยุ่งนะ จะได้อ่านได้ จะเริ่มอ่านใหม่ด้วยประสาทสัมผัสที่หกคะ ขอขอบคุณ พี่นักเขียนคะ

Nova Analai : การเข้าถึงโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ เข้าถึง รู้เห็น รับและเรียนรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หกคะ ไม่ใช่ไม่จำเป็นต้องใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า หากแต่ว่า ประสาทสัมผัสทั้งห้ารู้เห็นไม่ได้ในโลกแห่งความเป็นจริงอันปราศจากภาวะที่เป็นกายภาพ และเราจะรู้เห็น หรือเรียนรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หก หรือรู้เห็นได้ด้วยจิตวิญญาณ ซึ่งก็คืออารมณ์และความรู้สึกนึกคิดเท่านั้นคะ ไม่มีทางอื่น

ด้วยเหตุนี้ ท่านอาจารย์อนาลัยจึงปรารถนาที่จะถ่ายทอดข้อมูลความรู้ให้พวกเรารู้จักใช้ประสาทสัมผัสที่หกได้อย่างเป็นธรรมชาติ ตามที่มันควรจะเป็นคะ

คุณ leogirlw99 : ปกติคนเราประสาทสัมผัสที่หกมักจะรับรู้ยามเราหลับใช่ไหมคะ แล้วถ้าประสาทสัมผัสที่หกรับรู้ยามตื่นควบคู่ไปพร้อมๆ กับประสาทสัมผัสทั้งห้ามันเป็นไปได้ไหม

ถ้าอย่างเช่น คนที่มองเห็นวิญญาณอภิมิติหรือสัมผัสรู้สึกได้ โดยที่ยังอยู่กับกายภาพ อยู่กับตัวตน ยามตื่น แบบนี้เรียกว่าประสาทสัมผัสที่หกรับรู้ยามตื่นหรือเปล่า

แล้วอย่างคนที่ป่วยเป็นโรคเจ้าหญิงนิทราเจ้าชายนิทรา คือประสาทสัมผัสทั้งห้าเขาไม่รับรู้ในขณะที่ประสาทสัมผัสที่หกรับรู้หรือเปล่านั้นคิดๆ ขึ้นมาสงสัยอยากรู้ขึ้นมาเลยอยากถามพี่น้องเขียนค่ะ

Nova Analai : วันสุดท้ายใน Keller Texas ก่อนไป Cancun, Mexico

พี่น้องเขียนขออธิบายย้อนนิดหนึ่งก่อนจะตอบน้องนกะคะว่า ธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณแปลงสภาพเป็นสองส่วนด้วยกันคือ

1. แปลงสภาพเป็น รูป รส กลิ่น เสียงและสัมผัส และทำให้เราเห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า
2. แปลงสภาพเป็นอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด และทำให้เราเห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หก

เรามักจะยึดติดกับความเชื่อที่ว่า รับทั้งหลายรับรู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากภายนอก เกิดขึ้นแปลกแยกไปจากตัวตนของเรา ไม่เกี่ยวกับเรา

ท่านอาจารย์อนาลัยอธิบายว่า เราทั้งหลายสร้างโลกแห่งความเป็นจริงที่เราเผชิญอยู่ทั้งยามตื่นยามหลับและยามฝัน ด้วยความอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราซึ่งเป็นไปตามความเชื่อส่วนบุคคล มันออกจะเป็นการยากที่เราจะมีสติระลึก หรือตระหนักในธรรมชาติความเป็นจริงข้อนี้ได้จริงๆ แม้เราจะรับเอาข้อมูลความรู้จากท่านอาจารย์อนาลัย ยอมรับว่าเป็นความจริง แต่เราก็เผลอและลืมไปบ่อยๆ ว่า จิตวิญญาณของเรามีพลังอำนาจตามธรรมชาติที่สามารถสร้างสรรพสิ่งทั้งหลายทางกายภาพที่เรากำลังรู้เห็นและสัมผัสได้นี้ จากอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด

ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า เราเห็นสิ่งต่างๆ ที่เราสร้างขึ้นเองเป็นภาวะทางกายภาพ ผ่านประสาทสัมผัสทางกายภาพ และเรารู้เห็นสิ่งต่างๆ ที่เราสร้างขึ้นเองเป็นภาวะทางจิตภาพ ผ่านประสาทสัมผัสที่หกหรืออารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเรา

ไม่ว่าเราจะตื่น หลับ หรือฝัน ประสาทสัมผัสที่หกก็ทำงานอยู่ตลอดเวลาคะ หากแต่ยามตื่นเรามักใช้แต่ประสาทสัมผัสทั้งห้าเสียจนเคยชิน และเราก็ไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งที่เรารู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสที่หก แม้จะรับรู้เห็นได้ แต่บ่อยครั้งเราก็ไม่ได้แยแสหรือใส่ใจข้อมูลเหล่านั้น และคิดว่ามันไม่จริง มันไม่สำคัญ เพราะเราไม่รู้ไม่เห็นผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า เช่น เมื่อเราได้ยินได้ฟังใครสักคนพูดคุยให้เราฟัง บางครั้งสิ่งที่เราได้ยินขัดกันกับความรู้สึก เราแทบจะไม่อยากเชื่อว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นเป็นความเป็นจริง และเมื่อเหตุการณ์ผ่านไป เราไปรู้ทีหลังว่าสิ่งที่เขาพูดไม่ตรงกับความเป็นจริง แต่ความรู้สึกหรืออารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราที่ผุดขึ้นมาตอนนั้นกลับถูกต้อง

หากเรามีสติสัมปชัญญะที่จะจับอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของตนเองที่ผุดขึ้นมา และขัดแย้งกับสิ่งที่เรารู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า เราจะพบว่า มันมักเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ที่เราเรียกกันว่า มีกลางสังขรณ์แม่นยำ

สรุปคือ ประสาทสัมผัสที่หก ทำงานควบคู่ไปกับประสาทสัมผัสทั้งห้าเสมอในยามตื่น หากแต่ว่าประสาทสัมผัสทั้งห้ามักบิดเบือนการรับรู้เห็นได้ด้วยความเชื่อส่วนบุคคล ส่วนประสาทสัมผัสที่หกมักรับรู้เห็นอย่างตรงไปตรงมา จากจิตวิญญาณสู่จิตวิญญาณโดยตรง

ยามหลับเรารับรู้ด้วยประสาทสัมผัสที่หกแต่เพียงอย่างเดียว เพราะประสาทสัมผัสทั้งห้าปิดลง แต่เราอาจตีความหมายข้อมูลความรู้ที่รับมาได้โดยปราศจากการบิดเบือนนั้นผิดเพี้ยนคลาดเคลื่อนไป หากเราไม่รู้จักถอดรหัสข้อมูลที่มักปรากฏเป็นสัญลักษณ์ในความฝัน และนำเอามาตรฐานการรับรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้ายามตื่นมาเป็นตัวตัดสินความหมายต่างๆ

คนที่นอนหลับเป็นเจ้าหญิงนิทรา ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเขาหยุดทำงาน และประสาทสัมผัสที่หกของเขาก็ทำงานต่อไปอย่างเป็นธรรมชาติ มีผู้ป่วยหลายรายที่ตกอยู่ในภาวะ โคม่า อยู่ในห้องผ่าตัด หรือหมดสติไปหลายวัน แต่กลับรับรู้เห็นเหตุการณ์ที่เป็นไปกับคนรัก ครอบครัวที่มาเยี่ยมเยียนเขาที่โรงพยาบาล หรือรับรู้เห็นเหตุการณ์ที่เป็นไปที่บ้าน หรือข้ามเมือง ข้ามประเทศ

แพทย์ที่ทำการค้นคว้าและจัดบันทึกประสบการณ์เหล่านี้ไว้มากมายได้แก่ Dr. Raymond Moody ซึ่งได้เขียนหนังสือไว้หลายเล่ม เช่น Life After Death, Beyond the Lights และ Dr. Elizabeth Kruber Ross ผู้เขียนหนังสือไว้มากมายเช่น The Wheel of Life, On Death and Dying ฯลฯ พี่นักเขียนกำลังเดินทางอยู่เลยไม่มีหนังสือใกล้มือ อาจบอกชื่อเพื่อนไปบ้าง ยังมีอีกหลายเล่มคะ ใครเคยอ่านหนังสือชุดนี้ ช่วยกันค้น references แทนพี่นักเขียนหน่อยนะคะ แพทย์สองคนนั้นว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์สองคนแรกที่ยอมรับธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณ ความเป็นอมตะและการเป็นบุคลิกภาพที่ปราศจากร่างกายตัวตน พร้อมด้วยประสาทสัมผัสที่หกอย่างเต็มตัว

พี่นักเขียนกำลังเตรียมตัวจะไป Cancun, Mexico คินนี้ ยังไม่แน่ใจว่าจะมีโอกาสเขียนถึงพวกเราบ้างไหมช่วงที่อยู่ที่นี่ เพราะมีโปรแกรมเต็มเหยียด แต่สัญญาว่าจะคิดถึงทุกคน จะหอบทะเลและปิรามิดมาฝากหวังว่าห้องวิทย์ฯ จะไม่หายวับไปผุดที่มีดีอื่นเมื่อพี่นักเขียนกลับมาจะคะ

หากพี่นักเขียนยังไม่ได้ให้คำอธิบายขยายความกับพวกเราบางคน ไม่ว่ากันนะคะ จะพยายามตามเก็บให้ครบเมื่อกลับมา ใครยังไม่ได้คำอธิบาย ต้องขอโทษด้วยนะคะและรบกวนช่วยทวงด้วย เพราะไม่มีเจตนาจะข้ามไม่อธิบายหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมเท่าที่จะทำได้

ใครมีคำอธิบายช่วงนี้ช่วยเหลือกันนะคะ พี่นักเขียนจะอุ่นใจมากๆ เมื่อเห็นพวกเราเรียนด้วยกันช่วยเหลือกัน สัญญาว่ากลับมาจะเอาทะเลกับปิรามิดมาฝาก

คุณ zipper : ขอขอบคุณพนักเขียนหลายๆ ที่อุทิศเวลาที่เจียดเวลามาตอบข้อสงสัย จะรอคอยของฝากจากพนักเขียนครับ หนังสือของ Dr. Raymond Moody ที่ไทยก็ได้มีแปลมาวางขายนานแล้ว ที่ชื่อมาก็คือ Life After Death ส่วนหนังสือ Beyond the Lights ก็ไม่รู้ว่ามีแปลเป็นไทยหรือเปล่า

ส่วนหนังสือของ Dr. Elizabeth Kruber Ross ไม่แน่ใจว่ามีแปลเป็นไทยแล้วหรือยัง เพราะว่าชื่อหนังสือไม่คุ้นเลย เห็นคำว่า Ross ก็นึกไปถึง คนที่ชื่อ rose ที่เป็นร่างทรงสามารถติดต่อกับวิญญาณได้ ติดต่อกับวิญญาณของเผ่าอินเดียนแดงที่ชื่อ eagle ชื่อจริงของ rose รู้สึกจะชื่อว่า Rosemary Altea ชื่อหนังสือที่อ่านชื่ออะไรก็จำไม่ได้แล้ว ไม่รู้ว่าใช่ The Eagle and the Rose หรือเปล่า มีแปลเป็นไทยเหมือนกันแต่นานแล้ว รู้สึกว่าชื่อหนังสือจะชื่อ เรื่องจริงของร่างทรง

อันนี้หนังสือออนไลน์ preview ของ The Eagle and the Rose เข้าไปอ่านได้ (น่าจะบางส่วน)
<http://www.amazon.com/gp/reader/O446...3D#reader-link>

พูดถึงลัมผัสที่หก เลยนึกถึงเรื่องตอนเด็กๆ ตอนนั้นตอนเย็นแล้ว มีเพื่อนยืมเงิน 20 บาท ก็ให้เพื่อนยืมไป ตอนที่เพื่อนเอามือมาจับเงิน ใจก็แว็บไปเลยว่า เอาเงินไปเล่นสนุกเกอร์แน่ อีกวันก็เลยไปชวนเพื่อนว่า เล่นสนุกเกอร์สนุกหรือเปล่า เพื่อนงงเลยว่ไปรู้มาได้ไง แต่ครั้งนี้ก็เป็นแค่ครั้งเดียวเอง หลังจากนั้นก็ไม่ค่อยได้รู้สึก บึงแว็บอะไรอย่างนี้อีกเลย

edit: จำได้แล้วครับว่าหนังสือของ Rosemary ที่ตอนนั้นชื่อมาอ่านคือหนังสืออะไร หนังสือเล่มนั้นชื่อ "Proud Spirit" หรือชื่อไทยว่า "วิญญาณตระหนง"

อันนี้ที่คนอื่นเค้าเขียนถึงหนังสือของ Rosemary

เรื่องจริงสุดพิเศษของร่างทรง ที่ LARRY KING แห่ง CNN ยังต้องขอดูตัว เรื่องจริงจากประสบการณ์การเป็นสื่อกลางระหว่าง วิญญาณ และ คนเป็น จากร่างทรงที่ทั้ง "คนเป็น" และ "วิญญาณ" ต้องการนัดพบกันมากที่สุด

ผู้เขียนคือสตรีชาวอังกฤษชื่อ Rosemary Altea หนังสือสองเล่มนี้น่าสนใจมาก โรสแมรี่ได้ถ่ายทอดประสบการณ์อันเกิดจากจิตวิญญาณที่เป็ดออกรับสัมผัสพิเศษที่สามารถสื่อสารกับผู้ตายได้ ในชีวิตจริงเธอรับบททำหน้าที่แจ้งข่าวหรือส่งสาส์นต่างๆ สูญญาติหรือเพื่อนฝูงต่างๆ ของผู้ตาย เธอได้รับการยอมรับในวงกว้าง รายการที่เรตติ้งสูงมาก เช่น CNN และ Larry King Live ก็ยังเคยเชิญเธอไปออกรายการ และเธอก็ได้สร้างความตกตะลึงพริ้งเพริดให้กับผู้ชมนับล้านทั่วอเมริกา หนังสือของเธอทำให้ชักนำคนอ่านค้นหาโลกแห่งจิตวิญญาณ กำเนิดแห่งจักรวาล การบำบัดรักษาทางจิต โรสแมรี่ มีผลงานที่ชื่อคนนับล้านจากประสบการณ์ในการเป็นสื่อกลางระหว่าง "ชีวิต และ วิญญาณ"

edit2: อ่านบางส่วนของหนังสือ Proud spirit ได้ที่
<http://www.amazon.com/gp/reader/O688...3D#reader-link>

คุณแก้วทิพย์ : สมัยเด็กๆ ที่บ้านมีหนังสือแปลชุด ของ สุคนธรส อาทิ บ้านเล็กในทุ่งกว้าง บ้านเล็กในป่าใหญ่ ฤดูหนาวอันยาวนาน ริมทะเลสาบสีน้ำเงิน... จำได้ว่าพออ่านหนังสือเป็น จะติดอ่านหนังสือพวกนี้มากจนจบทุกเล่ม เวลาอ่านมีจินตภาพสัมผัสเห็นค่อนข้างชัดเจนของชีวิตตัวละครของชาวอเมริกา ไม่ว่าจะเป็น ลอรา แมรี แอลแมนโซ หรือตัวละครอื่นๆ หรือสภาพภูมิศาสตร์แต่ละฤดูกาลที่เขาเผชิญ ทั้งๆ ที่ไม่เคยไปอเมริกาหรือแม้แต่ คลุกคลีกับเด็กฝรั่งเลยตอนเป็นเด็ก จริงๆ แล้วยังเป็นเรื่องชีวิตจริงที่ถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือ ไม่ใช่ขยายแต่งขึ้นมา อย่างสนุกสนานเหมือนอ่านการ์ตูน แต่ก็อ่านอย่างใจจดจ่อ คิดว่าให้มาอ่านตอนนี้คงไม่ได้อรรรถเหมือนตอน เป็นเด็กอีกแล้ว อยากเรียนถามพี่นักเขียนว่า มโนภาพที่ปรากฏในใจเป็นเพราะความสามารถในการบรรยายของ ผู้ประพันธ์อย่างเดียว หรือมีความนึกคิดอารมณ์คล้ายตามของเราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย (ตามอารมณ์ของเด็กๆ เพราะเนื้อหาเริ่มตั้งแต่ตัวละครเป็นเด็ก ซึ่งก็คงจะเป็นวัยเด็กเหมือนกับวัยผู้อ่าน)

Nova Analai : หนังสือทุกเล่มที่คุณน้องแก้วทิพย์กล่าวถึง เป็นหนังสือสุดยอดในดวงใจของพี่นักเขียนในวัยเด็ก อ่านทุกเล่มและจินตนาการตาม และชีวิตของพี่นักเขียนก็ได้เดินทางไปตามรัฐต่างๆ ที่ ลอรา อิงเกิล เคยเล่าไว้ และที่สำคัญที่สุดคือ พี่นักเขียนอ่านแล้วกลัวทอร์นาโดเป็นที่สุด และในที่สุดก็มาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น ซึ่งมีทอร์นาโดเป็นประจำ

อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราสร้างโลกและประสบการณ์ชีวิตของเราคะ ตัวหนังสือ เป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น แต่การถ่ายทอดข้อมูลความรู้ที่แท้จริงจากนักเขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการถ่ายทอดจาก จิตวิญญาณไปสู่จิตวิญญาณอีกส่วนหนึ่ง นอกเหนือไปจากตัวอักษรคะ

Nova Analai : **Free Fall การปล่อยให้ตนเองเป็นอิสระ**

พี่นักเขียนขออธิบายเพิ่มเติมให้คุณน้องขรวรรณอีกเรื่องหนึ่งคะ ที่คุณน้องกล่าวถึงประสบการณ์ ในการทำสมาธิ ซึ่งทำให้เผชิญกับการหลุดออกไปจากร่างกายเนื้อหนังที่รู้สึกเสมือนว่าถูกเหวี่ยงออกไปนอกโลก

ภาวะดังกล่าวเป็นภาวะที่จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่ภาวะอันเป็น จินตภาพ ซึ่งหมายความว่า แม้จะรู้สึกเสมือนว่าเรายังมีร่างกายตัวตนอยู่ แต่ร่างกายตัวตนนั้นๆ ก็ไม่ได้มีคุณสมบัติ ทางกายภาพเหมือนร่างกายตามปกติของเรา มันเป็นรูปร่างที่ปราศจากความทึบตัน และอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ ของช่องว่าง ระยะทางและกาลเวลา มันจึงไม่ได้รับผลกระทบและสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในลักษณะเดียวกับ ร่างกายตามปกติของเรา

แต่ถ้าหากเราปราศจากความรู้เกี่ยวกับตัวตนอันเป็นจินตภาพหรือตัวตนภายในของเรา แม้เรา จะมีสติสัมปชัญญะติดตามรู้เห็นประสบการณ์ภายใน แต่เราก็นำเอาข้อจำกัดของตัวตนภายนอกทางกายภาพที่ควร จะทึบตัน มีน้ำหนัก อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของช่องว่าง ระยะทางและกาลเวลาติดไปด้วย ทำให้เราจำกัดความเป็นไปได้ และความสามารถของตัวตนภายในโดยไม่รู้ตัว

ต่อไปนี้เมื่อคุณน้องเริ่มทำสมาธิ และก่อนเข้านอน พี่นักเขียนขอแนะนำให้คุณน้องตั้งจิตและ ระลึกถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับความแตกต่างของตัวตนภายนอกทางกายภาพและตัวตนภายในอันเป็นจินตภาพ และบอกกับตนเอง เมื่อเราเผชิญกับประสบการณ์เช่นถูกเหวี่ยง ถูกกระแทก เราจะมีสติระลึกและตระหนักว่า

เรามีภาวะอันเป็นจินตภาพที่ไม่อาจได้รับการกระทบกระเทือน ไม่เจ็บ เพราะเราปราศจากร่างกายเนื้อหนัง และเรามีคุณสมบัติและความสามารถพร้อมที่จะอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้นๆ ได้อย่างปลอดภัยตามธรรมชาติของจิตวิญญาณ

ให้ศึกษาเกี่ยวกับประสาทสัมผัสภายในให้ละเอียดและพยายามทำความเข้าใจว่ามันคืออะไร เมื่อเข้าใจแล้ว ประสาทสัมผัสจะทำงานได้อย่างเป็นอัตโนมัติตามธรรมชาติ ศึกษาได้จากหนังสือ ความฝันกับวิธีแห่งจิตวิญญาณ

หากรู้สึกเสมือนว่าเรากำลังพุ่งไปด้วยความเร็วสูง ให้กำหนดจิตว่า ฉันจะหยุดตามปรารถนา ฉันจะอยู่ในภาวะใดๆ ก็ได้ดังปรารถนา เพราะมันคือธรรมชาติของจิตวิญญาณ **จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไปเป็นภาวะนั้นๆ ดังนั้นหากเราจดจ่อกับการควบคุมและความสามารถของจิตวิญญาณ แทนที่จะจดจ่อกับการขาดการควบคุมและการปราศจากความสามารถเพราะเราเชื่อว่าหากปราศจากครูบาอาจารย์ เราจะไร้พลังอำนาจ มันก็เป็นไปเช่นนั้น**

หากเราตระหนักได้ว่า เราไม่จำเป็นต้องร้องเรียกครูบาอาจารย์ เพราะท่านสถิตย์อยู่ภายในจิตวิญญาณของเรา เราจะรู้สึกได้ถึงความปลอดภัย และพลังอำนาจที่จะทำให้เราควบคุมทุกอย่างได้ดังปรารถนา

เมื่อเราเผชิญกับแรงเหวี่ยง และการพุ่งไปอย่างรวดเร็ว เราทำได้สองอย่าง คือหยุด ด้วยการสั่งให้หยุดและตระหนักว่าพลังอำนาจในการหยุดเป็นของเรา เราก็จะหยุด และอีกอย่างที่ทำให้ดีคือปล่อยด้วยเจตนาที่จะเผชิญกับอิสระภาพที่เราไม่ได้จากแรงดึงดูดของโลก

อย่างแรกเปรียบได้กับการจะกระโดดลงสระว่ายน้ำจาก spring board ซึ่งสูงลิ่ว เราหยุดได้ เลือกลงได้ ที่จะไม่กระโดด

อย่างที่สองเปรียบได้กับการกระโดดอย่างอิสระ จาก spring board ด้วยการเชื่อถือว่า เมื่อพุ่งลงสู่สระน้ำแล้วเราจะปลอดภัย และหากเลือกทางนี้ เราก็ต้องทำด้วยความเชื่อถือว่า หากเราปล่อยให้ร่างกายตัวตนของเราหล่นอย่าง Free Fall ไร้การต่อต้าน เราจะได้สัมผัสกับอิสระภาพที่เราสัมผัสไม่ได้ด้วยวิธีการอื่น

เราเลือกได้ทั้งสองทาง และมันก็ปลอดภัยไม่น้อยไปกว่ากันค่ะ คนชอบว่ายน้ำอย่างพืนักเขียนก็ไม่ชอบกระโดดจากที่สูงเพราะกลัวความสูงอยู่เหมือนกัน แต่ถ้าหากขึ้นไปแล้วบางครั้งก็อยากจะทำเผชิญกับประสบการณ์ที่แตกต่างไป และทำไม่ได้ในสภาพแวดล้อมอื่นๆ ดังนั้นหากเราตระหนักได้ว่า เราอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยและสนับสนุนเรา ความกลัวจะหายไป และทำให้เราทำในสิ่งที่เคยกลัวได้สำเร็จโดยปราศจากความกลัว แต่ก็ไม่ได้มีใครบังคับ และทั้งหมดนี้ เป็นทางเลือกของเราเสมอ

คุณ khajornwan : ก็ขอขอบพระคุณพืนักเขียนมากนะคะ ที่กรุณาตอบคำถามของขจรวรรณ ได้อย่างชัดเจนและตรงกับสิ่งที่ตัวเองต้องการพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่ควรที่จะปฏิบัติต่อไป จะศึกษารายละเอียดตามที่พืนักเขียนแนะนำให้เข้าใจแล้วนำไปฝึกฝนต่อเพื่อข้ามพ้นความกลัวให้ได้ค่ะ..

“การศึกษาเกี่ยวกับจิตวิญญาณ เป็นศาสตร์ที่ครอบคลุมการศึกษาในศาสตร์ทางโลกทุกสาขาวิชา ที่มนุษย์พยายามศึกษามาทั้งชีวิต”

คุณ MOUNTAIN : เข้ามีตัวนี้ฝันว่าได้ไปงานทำบุญที่วัดไหนสักแห่ง มีพระนั่งสวดบนพนักสูงข้างหน้า แล้วก็มีพระมาจากที่อื่น มาร่วมนั่งปรกอยู่กับฆราวาส พระที่มาจากที่อื่น ผมบนศีรษะยาว เหมือนไม่ได้โกนมา 2-3 เดือน มีความรู้สึกว่ามีพระรอบรับอะไรกันสักอย่าง เป็นความฝันที่ชัดเจนมาก แต่ตีความหมายไม่ออก

หลังจากนั้น แวบเห็น ตัวเอง นอนอยู่คนเดียวในห้อง ตกใจรู้สึกตัวทันที นอนอยู่คนเดียวจริงๆ ทำไม่ต้องตกใจและรีบตื่นก็ไม่รู้ คงต้องรบกวนถามพนักเขียนซะแล้ว

Nova Analai : ก่อนอื่นคุณแม่ต้องถามตัวเองว่า เรามีอารมณ์อย่างไรในตอนที่เรามองเห็นพระที่มาจากที่อื่น และเรามีความรู้สึกอย่างไรกับพระที่ผมยาว หากเข้าใจในอารมณ์และความรู้สึกสองส่วนนี้ จะเข้าใจได้ว่าการมาร่วมของพระรูปนั้นทำให้เรารู้สึกอย่างไรต่อไปอีก

ให้สังเกตว่า พนักเขียนถามแต่ ความรู้สึก เพราะทุกสิ่งปรากฏในความฝันเป็นสัญลักษณ์ และมักไม่ได้มีความหมายตรงไปตรงมา แต่เป็นรหัสที่ต้องถอดความ

ส่วนประกอบทุกส่วนในความฝัน แม้เป็นบุคคลที่เรารู้จักหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นตัวแทนส่วนหนึ่งของภาวะจิต หรือภาวะของจิตวิญญาณของเราในขณะนั้น พนักเขียนจะขอยกตัวอย่างนะคะ แต่อย่าถือว่าเป็นการตีฝันที่ถูกต้องนะคะ เพราะสัญลักษณ์ในความฝันของแต่ละคน มีความหมายจำเพาะสำหรับเจ้าของฝันเท่านั้น เช่น สำหรับพนักเขียน หากพนักเขียนเผชิญกับพระที่ผมยาวยามตื่น อาจจะมีรู้สึกว่า ท่านเดินทางมาไกลจึงไม่ได้ปลงผมตามเวลาที่กำหนด แต่ในความฝันพนักเขียนอาจรู้สึกถึงความไม่จำเป็นของวินัย ซึ่งเป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น และไม่ได้มีความหมายต่อจิตวิญญาณ แม้ว่ายามตื่นอาจจะไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นเลย

ความรู้สึกที่เรามีต่อ สัญลักษณ์ เหล่านี้ นอกจากจะแสดงถึงภาวะจิตของเราเองแล้ว ยังสอนให้เราเข้าใจความเป็นจริงบางอย่างที่เราไม่อาจเข้าใจได้ยามตื่น เพราะเรามักตัดล้นทุกสิ่งทุกอย่างที่เรารับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า แต่เมื่อเราเห็นพระรูปนี้ในความฝัน เรารับรู้ด้วยประสาทสัมผัสที่หกหรือด้วยอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด หรือรับรู้ด้วยจิตวิญญาณโดยตรง ดังนั้นพนักเขียนจึงให้เราตรวจสอบอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเราเป็นอย่างแรกและเป็นเพียงอย่างเดียว เพื่อหาความหมายที่แท้จริง

การตีฝันโดยทั่วไป ผู้ที่ตีฝันมักใช้ สถิติ ในการตีความหมาย ซึ่งเป็นการให้ความหมายที่หยาบเกินไปสำหรับภาวะของจิตวิญญาณ เพราะจิตวิญญาณมีความเป็นเอกลักษณ์เป็นที่สุด หากเรามอบอำนาจในการตีความหมายให้กับผู้อื่น เรามักสูญเสียความหมายที่แท้จริงจากมุมมอง จากความเชื่อจำเพาะและสูญเสียความรู้ในทิศทางจำเพาะที่จำเป็นต่อพัฒนาการของเรา

คุณแม่ตกใจตื่นเมื่อพบว่าเรานอนอยู่คนเดียวในห้อง ทำไม่ต้องตกใจ ต้องถามตัวเองต่อว่า เรามีอารมณ์และความรู้สึกอย่างไรต่อการอยู่คนเดียว ปัจจัยอื่นๆ ที่ซ่อนเร้นอาจเผยตัวออกมาให้เราถึงความกังวลบางอย่างที่เรามองไม่เห็นยามตื่น และภาพสะท้อนจากความฝันก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นการบอกเหตุล่วงหน้าเสมอไป แม้ว่ามันอาจจะใช่กลางบอกเหตุ แต่ถึงกระนั้น เราก็มีอำนาจควบคุมอนาคต เพราะหากว่าเรามองเห็นสิ่งที่เป็นกลางบอกเหตุร้าย เราก็อยู่ในภาวะได้เปรียบเพราะความฝันเตือนให้เราระวัง และทำให้เรามีแนวโน้มที่จะเลือกทำในสิ่งที่แตกต่างไป ซึ่งไม่เอื้ออำนวยให้ฝันร้ายเป็นจริง หรือเอื้ออำนวยให้ฝันดีกลายเป็นจริง

อำนาจในการรับมือกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏในความฝัน อยู่ ณ ขณะปัจจุบันที่เราเผชิญกับเหตุการณ์ยามตื่น แม้ว่าเราจะไม่เข้าใจในความหมายของความฝันได้อย่างชัดเจน หรือถอดรหัสได้หมดเป็นคำพูดยามตื่น แต่การจำความฝันได้คมชัด ทำให้จิตใต้สำนึกได้รับข้อมูลความรู้ไว้แล้ว และพร้อมเสมอที่จะนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้ได้อย่างฉับพลัน

พนักเขียนเองขยันจดความฝัน แต่ก็ไม่ได้ถอดรหัสหรือตีความหมายได้รายวัน หลายสิ่งหลายอย่างจะจำไว้เป็นธนาคารข้อมูลเฉยๆ แล้ววันใดวันหนึ่งที่เราเผชิญกับเหตุการณ์หนึ่งๆ เข้า ความฝันที่เราไม่เคยรู้ความหมายจะผุดขึ้นมาประสานกับประสบการณ์ยามตื่น ทำให้เราตระหนักได้ถึงความหมายทั้งหมด และทางเลือกที่เหมาะสมที่สุด หากแต่ถ้าเราจะต้องให้เครดิตกับความฝันเหล่านี้ก่อน คือจดมัน ให้ความสำคัญกับมัน มิฉะนั้นต่อให้มันผุดขึ้นมา ณ เวลาใด เราก็คงมองข้ามมันไป แม้มันจะให้สาระที่สำคัญ เราก็เอามาใช้ไม่ได้

เช้ามีวันนี้ พนักเขียนเตรียมตัวไป Cancun, Mexico แล้ว ไม่แน่ใจว่าจะติดต่อพวกเขาได้หรือไม่ แต่สัญญาทุกๆ คนว่าจะเอาทะเลกับปิรามิดมาฝาก กลับมาจะมีขนมมาฝากหนูน้อยของคุณแม่ทั้งหลาย ถ้าหากตอนนี้อยู่ที่บ้านละก็ เอากะเป๋พิเศษมาหอบตัวเล็กตัวน้อยไปด้วยหมดแล้วละ (555)

คุณ MOUNTAIN : ขอบคุณครับ พนักเขียน คำแนะนำของพนักเขียน ทำให้ผมสามารถตีรหัสความฝันออกมาพอได้บ้าง เป็นอารมณ์และความรู้สึกจริงๆ มิใช่ความหมายจากภาพที่ฝันเห็น ซึ่งเป็นภาพที่เราเคยชินกับการใช้ประสาทสัมผัสทางตา... ผมคงต้องใช้วิธีทำบันทึกความฝันเอาไว้บ้างแล้วครับ

สิ่งที่พนักเขียนกำลังจะไปพบ คือ ทะเล และปิรามิด สองสิ่งนี้ เป็นสิ่งที่ผมปรารถนา โดยเฉพาะปิรามิด เคยคิดอยากสร้างบ้านทรงปิรามิด ไว้อยู่เหมือนกัน ไม่รู้ฝันนี้จะเป็นจริงได้หรือเปล่านะครับ

บรรดาหนูน้อยของผม ผมส่งขึ้นเครื่องบินของคุณ mead ไปรอพนักเขียนล่วงหน้าแล้วครับ คงไปแย่งกันกินขนม ข้างๆ พนักเขียนแล้ว

คุณ khajornwan :

อ้างอิง : ข้อความของพ่อกเขียนคะ...

อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราสร้างโลกและประสบการณ์ชีวิตของเราคะ ตัวหนังสือเป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น แต่การถ่ายทอดข้อมูลความรู้ที่แท้จริงจากนักเขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการถ่ายทอดจากจิตวิญญาณไปสู่จิตวิญญาณอีกส่วนหนึ่ง นอกเหนือไปจากตัวอักษรคะ

ขจรรรณคิดว่าการศึกษาที่พีๆ น้องๆ ในห้องสนทนานี้ได้มีโอกาสเข้ามามีการศึกษาหาความรู้ทางจิตวิญญาณกับพ่อกเขียนอาจจะเป็นเพราะว่าพวกเราต่างก็เป็นจิตวิญญาณต่างร่าง แต่ร่วมวัตถุประสงค์เดียวกัน หรืออีกนิยามที่เคยศึกษามาก็คือต่างก็มีบุญสัมพันธ์กันมา เพราะต่างก็มาจากคนละแห่ง ไม่รู้จักกัน ไม่เคยเห็นหน้ากัน แต่ต่างก็ส่งอารมณ์ด้านบวกให้แก่กัน และเชื่อว่าทุกคนต่างก็สะสมความรู้ ความสามารถทางจิตวิญญาณกันมาพอสมควร จึงสนใจที่จะศึกษาความรู้ทางจิตวิญญาณ เพื่อต่อยอดต่อไป

จะสังเกตว่าบางคนหากเราพูดคุยเรื่องราวเกี่ยวกับจิตวิญญาณ หลายคนจะปฏิเสธทันทีที่ฟังที่ยังไม่เคยศึกษามาก่อน และเข้าใจว่าเป็นเรื่องของสิ่งลึกลับ ไกลตัว หรือคิดว่าเป็นเรื่องมกมาย ทั้งๆ ที่ตัวเองก็กำลังใช้จิตวิญญาณของตัวเองปฏิเสธจิตวิญญาณของตัวเองอยู่

ขจรรรณ เชื่ออย่างหนึ่งว่าพ่อกเขียนกำลังพยายามปรับคลื่นความถี่ของแต่ละคน ให้มาอยู่ในช่องความถี่เดียวกัน ถึงแม้ว่าในวันนี้พวกเราจะไม่รู้ว่าวัตถุประสงค์ของพวกเราคืออะไร แต่ก็โปรดเตรียมใจไว้เถอะว่าวันหนึ่งพวกเราอาจจะมีภาระหน้าที่บางอย่างร่วมกันก็เป็นได้

สำหรับวันนี้ก็อยากให้นำคำสอนของอาจารย์ท่านหนึ่งมาให้ พี ๆ น้อง ๆ ในห้องสนทนานี้ได้ลองอ่านกันเล่นๆ ไม่ต้องซีเรียสนะคะ

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุด ทรงไว้เนื้อเชื่อใจเฉพาะแต่บุคคลที่พระองค์ได้ทรงเลือกแล้วเท่านั้น พระองค์มิได้ทรงมอบภารกิจให้แก่ใครๆ ก็ได้ พระองค์จะทรงมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่แก่พวกคุณ ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ ดังนั้นพวกคุณจึงควรที่จะภาคภูมิใจว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุด ได้ทรงเลือกพวกคุณ อย่างไรก็ตามในขณะที่พวกคุณก็ควรจะได้ทุ่มเทความพยายามอย่างหนัก ในการปฏิบัติภารกิจที่ได้ทรงมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี สมกับที่ได้ทรงไว้วางใจ

เมื่อพวกคุณบรรลุถึงซึ่งปัญญาและความรู้แจ้ง พวกคุณก็จะได้รับคำตอบไปทุกๆ เรื่องโดยทันที มิใช่เฉพาะแต่เรื่องนี้เท่านั้น”

คุณ Mead : ขอเล่าเรื่องสยองขวัญหน่อยครับ มีใครเคยโดนผีอำบ้างครับ...

คือมีเพื่อนเขาไปเช่าบ้านหลังหนึ่งกับเพื่อนๆ แถวรามค่าแพง.. สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้เอะใจกันว่า ทำไม่มีผ้ายันต์ และคาถาติดตามประตูหน้าต่างบ้าน ตกตึกก็มีเสียงผีทำคนเดิน แทบทุกคืน ก็อยู่กันมาเรื่อยๆ..

จนคืนหนึ่ง ก่อนจะเคลิ้มหลับ.. ก็มองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งมายืนอยู่แถวกระจกเงาปลายเตียง.. เพื่อนเขาตกใจมากจะลุกหนี แต่ก็ลุกได้ครึ่งตัวก็มีอาการหนึ่ๆ บิดตัวแล้วก็ไม่หลุดออกมา เลยถามไปว่ามาทำไม มาทำอะไรนี่ เขาก็บอกว่า อยากรู้เธอ หนีไปดูข้างหลังสิ.. เพื่อนก็ไม่กล้าหนีไปเพราะกลัวๆ ตรงนั้นมีเก้าอี้+โต๊ะเขียนแบบ (คิดว่าหนีไปอาจเจออะไรแบบนี้ใกล้เข้าไปอีก) เลยล้มตัวลงนอน สวดมนต์สวดได้แต่ นะโม..ๆๆ สวดได้แค่นั้นเอง... ถึงตอนนั้นร่างกายก็ขยับไม่ได้แล้ว จึงตะโกนร้องให้เพื่อนช่วยสุดเสียง เพื่อนก็ไม่ได้ยิน จึงต้องค่อยๆ ขยับข้อมนิ้วที่ละข้อ ลักพักจึงโล่งมาได้ทั้งตัว.. ก็รีบวิ่งไปกระโดดหาเพื่อนที่นอนอยู่ใกล้ๆ กัน.. จนเพื่อนอีกคนตกใจมาก

เขาเล่าว่าตอนที่นอนอยู่ ขณะครึ่งหลับครึ่งตื่น (ตื่น 80%) ตอนลุกขึ้นนั่งคล้ายจิตออกไปครึ่งร่าง แต่ไม่หลุด.. มันหนึ่ๆ แต่ความกลัวที่เกิดขึ้นตอนนั้นยิ่งกว่าในฝันมากๆ.. คือเหมือนจริงสุดๆ..

เขามาคิดดูอีกที..เขาว่าน่าจะเป็นเจ้าที่..เพราะเคยเล่นกันป่าแค้กไปโดนเจ้าที่เข้าเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้าครับ

อาการแบบนี้เชื่อว่าหลายๆ ท่านเคยเจอมาบ้างแล้ว.. ผมก็เคยเจอ ตัวแข็งขยับไม่ได้.. แบบนี้เลยครับ แต่หลังๆ มานี่ไม่เป็นแล้ว คิดว่าจิตเราคงสั่งการอะไรไม่ได้หากตกใจและไม่มีสติ.. หรือท่านใดมีคำอธิบายอื่นๆ นอกจากนี่ยังครับ เล่าให้ฟังเผื่อใครมีประสบการณ์แบบกึ่งหลับกึ่งตื่น จะได้มาเล่าบ้างครับ

คุณ khajornwan : ขจรวรรณก็เคยมีประสบการณ์ด้านนี้มาเหมือนกันคะ คือนอนๆ อยู่ก็ตัวแข็งขึ้นมา ขยับไม่ได้จริงๆ แล้วเรากำลังหลับอยู่แต่ทำไมมองเห็นเพื่อนนอนอยู่ข้างๆ ก็ไม่รู้ พยายามเรียกให้เพื่อนมาช่วยหน่อยเขาก็ไม่ได้ยิน แต่ก็ไม่เคยเห็นว่ามีใครคนอื่นนอกจากเพื่อน และก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นการผีอำด้วย คิดว่าน่าจะเป็นเกี่ยวกับท่าทางการนอนของเราไปทำให้ระบบการทำงานของร่างกายผิดปกติหรือเปล่า? แต่ยังไงก็คงต้องรอให้ผู้รู้มาให้คำตอบคะ.. เพราะอาการนี้ก็หายไปนานแล้วนะคะ..

คุณ kaewta77 : เรียนพี่นักเขียนครับ ผมมีเรื่องจะเล่าให้ฟัง อู้ย! ฟังครับ

คือว่า เมื่อคืนประมาณสามทุ่มครึ่งเห็นจะได้ ผมได้พิมพ์ข้อความเกี่ยวกับเรื่องผีอำตอบพี่ mead เพื่อจะได้อ่านกันสนุกๆ ผมพิมพ์ค่อนข้างยาวนะครับ ขณะที่พิมพ์นั้น ในใจก็คิดว่า เอ้! เรามาพิมพ์เรื่องผีอำที่มันไม่เกี่ยวกับกระตู่นี้เลยท่านอาจารย์จะว่าอย่างไรน้อ มันจะควรรีปาวน้ำ พอคลิกส่งข้อความ มันก็อัฟโหลดนานมาก ประมาณเกือบห้านาที จากนั้นไปก็ดับปริบลง! ผมก็ต้องปิดเครื่องด้วยความเสียดารมณ์ โอ้อุตสำหรับพิมพ์ตั้งนาน สงสัยท่านอาจารย์ไม่อนุญาต ไฟก็ดับเสียตั้งนาน ไม่รู้จะทำอะไร ผมก็เลยนั่งสมาธิ ในสมาธิผมก็ได้ไปพบกับพระพรหมที่วิมานของท่าน (ผมเคยไปพบท่านมาแล้วก่อนหน้านี้นี้ 1 ครั้ง และผมต้องขอออกตัวก่อนนะครับว่าผมทำสมาธิไม่เก่ง) เพื่อปรึกษาปัญหาส่วนตัวของผม จากนั้นผมก็คิดถึงท่านอาจารย์โนวา ว่าอยากจะพบเห็นท่านจังเลย ท่านจะหน้าตาเป็นอย่างไร ทนได้นั้นก็รู้ว่าท่านเดินมาข้างหลัง ผมจึงหันไปดู ก็เห็นกลุ่มควันกลุ่มหนึ่งเคลื่อนที่เข้ามา และมีเงาคนดำๆ อยู่ข้างในกลุ่มควัน ผมคิดว่า ใช้ท่านแน่แล้ว ผมก็ขอให้ผมเห็นหน้าท่านชัดๆ

จะได้ใหม่ ร่างท่านก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น ปรากฏให้เห็นท่านอยู่ในชุดของทหารลี้กาก็อ่อน มียศอยู่เต็มหน้าอกท่าน ผมก็พยายามที่จะมองให้ชัดโดยขอให้ท่านแสดงให้ชัดเจนขึ้นอีก คราวนี้เห็นผมสีขาว ผมก็พยายามมองให้เห็นชัดๆ ทั้งใบหน้า ที่บนใบหน้ามีหนองสีดำ (เหมือนหนองของนายจันทน์หวดเขียวเลย) อายุจากที่เห็นคือประมาณ 50 ปี แต่คราวนี้มันก็ยังไมชัดเจนสมใจ ก็ขออีกให้ท่านแสดงให้เห็นชัดๆ คราวนี้แหละ ไฟในห้องก็สว่างพรึบขึ้นมา ผมก็สะดุ้งโหยงต้องออกจากภวังค์ทันที แล้วผมก็มาทบทวนโดยใช้วิธีการประเมินจากที่ผมได้อ่านจากกระทู้ก่อนหน้านี้ คือ บางครั้งความฝันก็ไม่ได้บอกอะไรตรงๆ แต่บอกมาเป็นสัญลักษณ์ ผมก็เลยคิดว่าบุคลิกของท่านอาจารย์ น่าจะเป็นคนที่เข้มงวด จริงจัง ตรงไปตรงมา โดยดูจากชุดของทหารที่ผมได้เห็น หนองสีดำตก ผมก็ตีความว่าเป็นการปิดบังความอ่อนโยน สุขุม เยือกเย็น และจิตใจที่ซ่อนอยู่ ผมสีขาวผมตีความว่าเป็นความเมตตาที่ท่านมีต่อมวลมนุษย์

สรุปว่าบุคลิกของท่าน คือ ท่านเป็นผู้ที่มีความเมตตาปรารถนาให้มนุษย์เข้าใจถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของจิตวิญญาณ ที่อยากจะให้ทุกคนฝึกฝนและปฏิบัติตามคำสอนของท่านอย่างจริงจัง โดยใช้วิธีการสอนและเผยแพร่ด้วยวิธีที่นุ่มนวล แต่แฝงไปด้วยความจริงใจ

และจากที่ไฟติดพรึบขึ้นมานั้น อาจเป็นเพราะผมขอมามากเกินไป ทั้งๆ ไม่ได้อ่านคำสอนของท่าน ให้ละเอียดและขาดการฝึกฝนที่ดี

เรื่องที่ผมเล่าให้อ่านนี้ ผมขอให้คิดว่าเป็นเรื่องเล่าที่เล่าให้อ่านแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับเรื่องการตีความหมายเกี่ยวกับความฝันนะครับ เพราะสิ่งที่ผมเห็นในสมาธิอาจจะไม่ใช่ความจริงเลยก็ได้

ขอแสดงความนับถือครับ

คุณ mead : เมื่อวันก่อนเพิ่งเล่าเรื่องผีอำไปหยกๆ.. เปิดมาเจอคำตอบในหนังสือที่เพิ่งซื้อล่าสุดพอดีเลยครับ “โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ” (ภาคต้น) พอเปิดหนังสือไปที่สารบัญเจอ บทที่ 6 การเผชิญภูตผี-ปีศาจหรือ อสุรกาย ในขณะที่จิตวิญญาณจากร่าง แถมพนักงานที่ร้านก็เสียบที่คั่นหนังสือไว้ตรงบทที่ 6 พอติบพอดี.. อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น.. (เหมือนรู้ใจยังไม่รู้ครับ)

เสียดายจังที่คุณแก้วตา77 พิมพ์เรื่องผีอำตั้งยาวแต่หายหมด เลยอดอ่านกันเลยครับ คงมีแบบนี้กันแทบทุกคน ผมว่าเป็นประสบการณ์ที่รู้สึกน่ากลัวยิ่งกว่าความฝันหลายเท่าทีเดียวครับ

คุณ khajornwan : สำหรับขจรวรรณเพิ่งตอบกระทู้คุณ Mead ไปเมื่อวานนี้เองว่า อาการดังกล่าวไม่น่าจะเป็นเรื่องผีอำ คินที่ผ่านมาก็เกิดเหตุการณ์ให้ตื่นตื่นอีกเหมือนกัน ..สงสัยต้องขอความรู้จากพี่นักเขียนซะแล้ว ..

คินที่แล้วไม่รู้เป็นอะไร ตัวเองนอนหลับอยู่ดีๆ จิตก็ตื่นขึ้นมาทันที แล้วมองเห็นแสงสว่างดวงใหญ่มาก พุ่งเข้ามาและอยู่บริเวณหน้าอกด้านขวา ทันทีที่แสงดังกล่าวพุ่งมาถึงตัวเอง ความรู้สึกคล้ายคล้ายกระแสไฟฟ้าในร่างกายของเราดับวูบไปจนเกือบหมดความรู้สึก แต่เพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะหมดสติไปก่อนก็สามารถรวบรวมสติมาได้ จึงรวบรวมความรู้สึกทั้งหมดไปที่แสงนั้นเพื่อจะผลัดออกไปจากร่างกาย ก็ปรากฏว่าแสงดังกล่าวก็ไหลลงไปที่ปลายเท้า แล้วก็ตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกตื่นตื่นจริงๆ

คุณ mead : Ohhhhhh.. มีเรื่องตื่นเต้นกันแทบทุกวัน

คุณขจรรรณรวบรวมสติได้เร็วทีเดียวครับ จดจ่อไปที่แสงประหลาดได้รวดเร็วมาก สงสัยใช้วิชาที่เรียนมาละสิครับ (รับรู้-ไม่รับเอา) ไม่ทันได้เจรจาอะไรก็ผลักพรวดออกไปเลยนะครับ

เรื่องผีอำ ตามความรู้สึกแล้วเหมือนจิตปรุงแต่งจากการนอนทับแขนจนขา-ขยับตัวไม่ได้เหมือนกันครับ.. แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเราไม่ได้พบเจอสิ่งนั้น เพราะมัน..บรี้อมากๆ!! ตอนเด็กๆ เคยเจอขนาดขยับเขยื้อนตัวไม่ได้เลย เขาก็มีดจะมาเสียบด้วย.. มันเหมือนของจริงมากครับ

คุณ leogirlw99 : ยังไม่เคยเจอเหตุการณ์น่ากลัวหรือน่าตื่นเต้นแบบพี่ๆ เลย แต่ครั้งนึงเคยฝันว่านั่งอยู่ในบ้านแล้วมีเด็กผู้ชายผมจุกไม่ใส่เสื้อนั่งกางเกงแดง ตอนนั้นรู้ละว่าเป็นกุมารที่อยู่ศาลตรงข้ามหน้าบ้าน คำมาฮีนเกะประตูลแล้วพูดว่า พี่ๆ ขออยู่ด้วยนะ เราก็เลยบอกไปว่าคงไม่ได้หรอกเพราะว่ามีเจ้าที่อยู่แล้ว เดี่ยวเจ้าที่ว่าเอาราก็พูดไปแบบเกรงใจเจ้าที่ พอตื่นขึ้นมาก็ยังคิดอยู่เลยว่าใช้กุมารคำมาหาเราแน่หรือเปล่า ศาลที่ว่าศาลไม้มีตากับยายและกุมาร แต่ก่อนหน้าบ้านมีคนอยู่คอยเปิดไฟที่ศาล คอยดูแลเช็ดถูทุกวัน ตอนนี้น้ำนั้นย้ายไปแล้วก็เลยดูร้างๆ ไป ไฟก็มีไฟไม่ได้เปิด บรรดาควายที่เคยมาขอเลข มาชุดตรงต้นโพธิ์หลังศาล พอไม่ถูกควาย ก็ไม่ได้เอาอะไรมาไหว ศาลยิ่งดูเงียบเหงาไปใหญ่ แต่ที่หนักกับแม่เคยไหวยังงี้ก็ยังไหวอยู่ประจำ

คุณ khajornwan : จากที่เคยศึกษามาจากผู้รู้หลายๆ ท่าน ทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันว่าการฝึกของแต่ละคนมักจะไม่เหมือนกันคะ เนื่องจากจิตวิญญาณของเราจะสะสมความรู้มาต่างๆ กัน อย่างเช่นขจรรรณบางครั้งเข้าไปอยู่ในกลุ่มพี่ๆ เพื่อนๆ ที่มีความรู้ด้านการมองเห็น เขาก็จะคุยกันเกี่ยวกับเทพ เทวดา หรือสิ่งเร้นลับที่เราองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ก็จะมีอาการ เอ้อหरोอ.. รับประทานเหมือนกันคะ หรือบางคนมีความสามารถเกี่ยวกับการอ่านจิต แค่มองดูคำก็จะสามารถเล่าให้ฟังเป็นฉากๆ เหมือนกันว่าคนนี่คิดยังไงกับเราอยู่ แต่คำก็เล่าให้ฟังว่า บางครั้งการที่คนเราไปรู้ทันความคิดของคนอื่นโดยที่ตั้งสติไม่ทันก็จะเครียดเหมือนกันนะคะ เพราะว่าจิตของแต่ละคนบางครั้งเราก็ไม่คาดคิดว่าจะคิดไม่ตีขนาดนั้น

สรุปคือไม่ว่าจะเกิดอารมณ์ใดๆ เกิดขึ้นกับตัวเรา เราต้องตั้งสติรับรู้ แต่ไม่ต้องรับเอามาเป็นอารมณ์ เพราะจะทำให้จิตของเราไม่สงบเปล่าๆ.. นะจ๊ะ ขอเป็นกำลังใจในการฝึกฝนคะ.. ลู๊..ลู๊..

